

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

December, 1931.

Z Bogom in Marijo za narod!

23. letnik.

Božič v duši.

P. Odilo, O.F.M.

BOŽIČ je pred vratmi. O sladki spomini detinske sreče! Božič nam oznanja skrivnost novega človeka. Moderni danes mnogo govore o prihodu novega človeka. Mi oznanjamo, pravijo, novi čas, novi svet, novi narod. Toda to so mrzle fraze — prevara, kot so bile one besede iz drevesa spoznanja: Bogu bosta postala enaka, bogova bosta.

Skrivnost novega človeka je razložena v božičnem oznanilu božjega Deteta. Jezus nam je povedal, da Jezus: Bogovi boste postali! Toda ne bogovi brez Boga, ne bogovi proti Bogu, temveč bogovi po Bogu in v Bogu. Bogovi po božji milosti, kakor je pisano: Onim, ki verujejo v Njega, je dal moč, da postanejo otroci božji (Jan. 1.). Božič, rojstvo Gospodovo je tudi naš rojstni dan, rojstni dan za Boga: Glej, oznanjam vam veliko veselje, duhovno prerodenje. Bog pride k nam, Bog prebiva v nas. Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ljudem, ki jim je Božič postal rojstni dan novega človeka. Božič je in mora biti praznik božjega rojstva v duši!

Božič v duši! Otroci navadno ne vidijo celote, največkrat glavno prezrejo. Ko pridejo otroci k jaslicam, zagledajo najprej ovčko, oči jim obvisijo na osličku ali voličku, na kameli. Pazljivo gledajo, kako je oblečen oni pastir, kakor piščalko ima. Jezuščka zapazi otrok nazadnje. Seveda otroku tega ne bomo zamerili. Otroku je otrok. Pa tudi pravice nimamo otroku zameriti, ker smo sami ravno taki. Mi smo veliki otroci, ki se tudi samo igramo, samo da z gledajo naše igrače malo drugače kot pri malih.

Nekateri "veliki otroci" se igrajo s kravami, drugi s konji, tretji z vozovi. Zopet drugi se igrajo z orodjem, s stroji, z avtomobili. Zopet drugi z blagom, z obligacijami, z bondi, z dolarji, s hišami. Zopet dru-

gi se igrajo s knjigami, z umetninami, s kanoni. Očitek, greh ni v tem, da se mi vsak dan pri igranju s temi stvarmi docela utrudimo. Greh in očitek je v tem, ker med samimi temi igračami ne vidimo več Očeta-Stvarnika. To je greh naše dobe, greh naših delavcev, naših trgovcev. V središče nimamo več pogleda. Preveč dela imamo — ne moremo moliti! Preveč dela imamo, ne moremo prejemati svetih zakramentov. Še enkrat: V središče nimamo pogleda. Tudi na sam božični dan ne. Mi ne stopamo, kakor poje božična cerkvena pesem: per visibilia ad invisibilia — od vidnih stvari, do nevidnih: od ovčice pri jaslicah do božjega Deteta, od božičnih darov do Delivca vseh dobrot od razsvetljenega božičnega drevesca do Očeta luči.

Zato je nujna zahteva na božični dan: Božič naj bo praznik v naši notranjosti, praznik duše, spomin prihoda božjega v človeka. Stvari lahko pridejo do nas, pa ne v nas. Bog pa lahko pride v nas. Vsako sv. obhajilo je Božič v srcu, Božič v duši. Božično sv. obhajilo, to je pravo umevanje svete noči, pravo umevanje božične skrivnosti. S sv. obhajilom doseže božično veselje svoj vrhunec. Naše srce mora postati Betlehem, stanovanje božje. Naša duša mora postati jaslice, ležišče božje.

Božič v duši! Stopimo v Betlehem milostne notranjosti in poslušajmo, kaj nam oznanja angel vere! To je usodna nesreča modernega človeštva, da je izgubilo čut za čudoviti svet milosti. Slepo je postalo človeštvo za krasoto duše. Kaj nam pomaga zemljepisje — geografija — znanost o svetu okoli nas! Kaj nam pomaga zvezdoslovje — astronomija — znanost o svetu nad nami. Kaj nam pomaga zgodovina — historija — znanost o svetu pred nami! Pojdimo v Betlehem! Naučimo se enkrat spoznavati našo prastaro domovino: svet v nas, kjer stanuje Bog! Obhajajmo enkrat Božič v duši, v duhu vere, upanja, ljubezni!

Božična legenda.

P. Hugolin

REDI obširnega, temnega gozda je stal samostan, poleg njega stara, častitljiva cerkva. Ljudje, ki so bivali okrog v svojih siromašnih hišah, so prišli vsako nedeljo in praznik k maši in pridigi. Polnoštevilo pa so se vdeleževali božje službe pri polnočnici na sveti večer. Z gorečimi bakljami v rokah so se bližali cerkvi, eni peš, drugi na nizkih saneh, in opolnoči je bila cerkva polna pobožnih vernikov. Ko je gospod opat zapel glorio, so se oči vseh vprle na veliki oltar, kajti v tem trenutku se je odmaknil zastor in v svetli luči sta se prikazala Jožef in Marija, klečeča pri jaslicah in Marija je držala božje Detice v svojih rokah. Dva meniha sta predstavljala Jožefa in Marijo, oblečena v pestro orijentalno obleko. Brat Kasijan, starejši po letih, je predstavljal Jožefa, mlajši Alban pa Marijo. Jezušček je bil lesen. Nobeno oko se ni odvrnilo od podobe, dokler pevci niso odpeli glorie in je zopet zavesa zagrnila podobo.

Kasijan in Alban sta že več let predstavljala sveto družino v betlehemske hlevcu. Kasijan je bil res živa podoba sv. Jožefa: tih, skromen, ponižen, pobožen in pokoren, Alban, poseben častivec Matere božje in božjega Deteta. Njima je posvečal vse misli, vso ljubezen, svoje nedolžno in čisto srce. Imel je eno samo željo, da bi namreč enkrat v svetih nebesih imel božje Detice vzeti v svoje naročje.

Napočila je zopet sveta, božična noč. V samostanu so vsi menihi počivali na svojih ležiščih; tudi Alban. Naenkrat se zasveti v njegovi izbici, Alban se zbudi in vidi pred seboj stati Mater božjo, ki pravi:

“Alban, tvoja želja se bo spolnila. Dobil boš božje Dete v naročje, a ne tu na zemlji; poslovi se od sveta in pridi z menoj v nebesa.”

“Oh Gospa moja, kako rad; ali kdo bo mene nadomestoval pri jaslicah?”

“Jaz sama, Alban, te bom nadomestovala. Ko se bo tedaj v nebesih in na zemlji obenem obhajal spomin Kristusovega rojstva, in se bo Jezus angelom in svetnikom kot dete pokazal v nebeski glorijski, ga boš ti držal v svojih rokah dokler se jaz ne povrnem.”

“Gospa moja, te milosti jaz nisem vreden.”

Toda Marija ga pokriža in v tem hipu ga smrt preseli v srečno večnost.

Zunaj že trka brat na duri redovnikov in jih kliče k juternicam. Iz Albanove celice se čuje odgo-

vor: “Benedicite!” — Bratu se je zdelo, da prihaja ta glas iz raja.

Polnoč je odbila, zvonovi so utihnili in polnočnica se prične. G. opat zapoje glorio in oči vseh so vprte v altar. Zastor se odmakne in videti je bila krasna živa slika. Brat Kasijan je klečal pri jaslicah s povešenimi očmi, tiho in mirno, prevzet od skrivnosti božične noči. Toda nihče se ni ozrl vanj, vsi so gledali na podobo Matere božje; tako nebeško lepa še ni bila nobeno leto; rajska pobožnost na njenem licu, veličastna postava, sijajni blesk, vse to je očaralo pričujoče vernike, in zdelo se jim je, da so v nebesih. Glorija je minula, zavesa je padla, sv. maša je končana. Brat Kasijan vstane in odloži obleko, ne da bi se ozrl na osebo Marijino. Tedaj mu ta reče s sladkim glasom: “Kasijan, kako da me niti ne pogledaš?” — Kasijan se ozre kvišku in vidi nasproti ne meniha Albana, marveč vzvišeno nebeško postavo polno miline.

“Kasijan, kako to, da me niti ne pozdraviš?” — Tedaj Kasijan spozna, da stoji pred njim sama Marija, Jezusova mati. Hitro zdrkne na kolena, iz oči mu privro solze radosti, iz ust prihaja pozdrav: “Češčena, milosti polna!”

Marija pa mu reče: “Ne pozabi, da si danes z menoj stal pri jaslicah,” in izgine.

Slovesnost se je končala in Kasijan se poda v svojo celico. Kmalu za njim pride gospod opat v spremstvu menihov in pravi: “Kasijan, danes pa Alban ni stal pri jaslicah poleg tebe; kdo je bil?”

“Veselite se in glasno hvalite Boga, Mati božja sama nam je izkazala milost in je stala sredi med nami; in jaz sem bil tako srečen, da sem smel Mariji družbo delati pri jaslicah.

Strme so menihi poslušali ta dogodek, v tem pa prihiti brat med nje in pravi: “Alban leži mrtev v svoji celici, je že ves mrzel.” Tedaj so bili vsi prepričani, da je Mati božja res nadomestovala Albana. Da je Alban tisto noč v nebesih držal Jezuščka v svojem naročju, Marija pa na zemlji podobo iz lesa, je Kasijan izvedel pozneje, a nikdar o tem govoril. Odkar je videl Marijo, je bil še bolj molčeč in nikogar ni več pogledal naravnost v obraz. Šele na bolniški postelji je vse razodel.

V samostanu pa so redovniki vsako leto obhajali spomin na ta dogodek in lepo služili Jezusu in Mariji. Iz te legende sledi tudi zate, zvesti bravec tega lista nauk, da odslej še bolj ljubiš Jezusa in zvesteje častiš blaženo Devico in Mater božjo Marijo.

V božični noči.

P. Hugolin

PREDMESTJU Dunaja si dasta dva zaknska, oče in mati, opraviti z božičnim drevesom. Drevesce, zasajeno v malo desko, je nosilo na vejah nekoliko jabolk in nekaj pozlačenih orehov, in med vejem je plaval angel, kateremu se je poznalo, da je že mnogo let opravljal to službo. Odrezki papirja so v raznih bojah kinčali drevesce, družega kinča ni imelo.

Ko je mati pustila otroke v izbo, odtrnila se ji je iz oces grenka solza, kajti tako revno še nikdar ni bilo božično drevesce, kakor to leto. Toda otroci so bili dobro vzgojeni, skromni, z malim zadovoljni, uboštvo jim ni kalilo veselja. Tudi oče in mati sta pozabila na težke življenske razmere, z otroci sta postala otroka in zdajci se je čula iz njihovih grl vedno lepa pesmnica: "Sveta noč, blažena noč!

Pesem vtihne; v tem hipu pa nekdo potrka na

—
Tiha noč —
blažena noč.
—

—
Vse že spi,
je polnoč —
—

Oče prižge sedmere svečice, mati pa v tem hipu odpre vrata in pokliče otroke notri. Kakšno veselje! To revno drevesce, jabolka, orehi, lučice so naredile na otroke večji vtis, kakor bogato, z dragocenimi darili obloženo drevo, na razvajene otroke mogotcev. Glasno so zavikali in z resničnim veseljem so opazovali vsako jabolko, vsak pozlačen oreh, vsako v luči blestečo vejico.

vrata. "Naprej!" zakliče oče, in duri se odpro. V sobo stopi visoka, vitka gospa, obraz ima zakrit z gostim pajčolanom, in dolg plašč pokriva njeno vitko telo. Pazno se ozre po sobi, nato pa vpraša: "Nevem, če sem prav prišla, ali ne stanuje tu mizarški mojster Klemen?" — Oče stopi malo naprej in pravi: "Da, plemenita gospa, to sem jaz." "Morem li z vami govoriti par trenutkov?" — "Prosim!" odgo-

vori mož in se z ženo bliža neznani gospe. "Malo predrzno je, vendar dovolite mi eno vprašanje in zaupajte mi, ker vama hočem dobro. Imate li delo?" — Mož bridko vzdihne in pravi: "Dela imam dovolj, zaslužka pa nič." — Žena v jok, vendar se premaga in pravi: "Nesrečni mi, ki smo zašli v roke oderuha; že pol leta naju ima v svojih krempljih; in dasiravno smo mu mali dolg že desetkrat plačali, vendar prihaja v enomer z novimi zadolžnicami, tako, da ga ne bomo nikdar rešeni. Noč in dan se trudiva, skrbiva, stradava, štediva, toda nič ne pomagava, dolg je na hišici in kdo ve, če nam ne bo prodal še te. Kako sva bila nekdanj srečna, in zdaj?"

Neznana gospa je ganjena poslušala tožbo, potem pa rekla: "Še eno vprašanje; kako je vašemu upniku ime?"

Mož vzame iz omare nekatere listine in jih poda gospe. Sicer pa se sklicuje na redovnice v sosednji hiši, katerim je cela zadeva znana in so siromašni družini že večkrat prišle na pomoč. — "Vem, vem", vzklikne gospa, in kakor da ji je žal vzklika, vpraša naglo: "In kako velik je dolg, če smem vprašati?" "Stodvajset goldinarjev", odgovori mizar in žalosten pobesi glavo.

Gospa: "Ali bi vam bilo pomagano, ko bi vam kdo dal brezobrestno posojilo?" — oMž je molčal, potem pa pravi: "Gospa, ne šalite se z nama, najmanj današnji svet večer. Kaj tacega midva nimava pričakovati in tudi ne smeva upati."

Mesto odgovora gospa odpre torbico in pravi: "Pišite zadolžnico, denar je že tukaj. Preštejte, če je zadosti!" — Žena, vsa osupnjena, prime za mehko roko gospe in jo poljubi; potem pa pravi: "otroci! Jožko, Marica, Anica, Rudi, Rezika pridite, poljubite gospe dobrotno roko!" — V hipu so otroci obkolili neznano gospo, ji poljubljali roko in ji izrekli srčno zahvalo vsak po svoje. Gospa vzame štiriletnega Rudita v naročje in ga srčka. Ta pa skuša s svojimi bistrimi očmi prodreti pajčalon.

Sedaj prihaja Klemen z zadolžnico in pravi: "Gospa, tu je zadolžnica, preberite jo, če je pravilna, pa oprostite moji pisavi, od dela imam težko roko. Kako pa Vas morem zadostno zahvaliti za milost, ki ste jo nam skazali? Bog Vam povrni Vašo dobrotljivost, mi pa bomo skušali dolg v doglednem času poravnati, obenem vam pa obljubim, da bomo vsak večer za vas molili Očenaš, dokler bo kdo izmed nas med živimi."

Gospa je sprejela zadolžnico, potem pa vpraša otroka, ki ga še vedno drži v naročju: "Rudi, kate-

ra lučica na dreveščku je tvoja?" — Rudi pokaže na prvo, najbližjo lučko. "Vzemi ta list in drži ga nad svečko." — Mali vzame list, ga prižge na svečki; list vzplamti, pa hitro pade na tla. — Gospa postavi otroka na noge, položi zlat cekin na mizo, češ, "še nekaj za božič", se naglo obrne in hiti proti vratam. Rudi za njo, zgrabi jo za krilo in pravi: "Počakaj gospa, počakaj, rad bi ti nekaj povedal na uho!" — Gospa se skloni k otroku in vpraša: "No, kaj pa bi rad povedal?" Rudi nekaj šepetne v uho, česar pa sam ne čuje. — "Glasno, glasno, Rudi!" — Tedaj postane deček pogumen in pravi: "Daj, ljuba gospa, odkrij mi svoj obraz!" Otroku se gospa ni mogla odreči; vrže z roko pajčolan preko glave in štirinajst oči se upre v lepo, mladostno, čarobno se smehljajoči obraz. Polni, zlati lasje so se videli izpod klobuka. Par trenutkov in pajčalon je zopet zakril obraz. "Bog vas obvari", reče milo tuja gospa in zgine v nočni temini. Zunaj pa se ji pridruži spremljevalka.

* * *

Na cesarskem dvoru je vladala velika žalost. Uslužbenci in častniki so imeli znake žalosti na klobukih in na komolcih. Umrla je namreč mlada nadvojvodinja in bila na mrtvaškem odru v cesarski palači. V velikanski dvorani je ležala na visokem odru v snežnobeli obleki. Nebroj sveč je gorelo krog odra, prijetno kadilo je napolnjevalo sobano. Častniki so imeli pri odru stražo, in dva kapucina sta molila na klečalniku za dušni mir za umrle. Občinstvo pa je hodilo mlado nadvojvodinjo kropit, na eni strani notri, na drugi ven, celi dan velikanska procesija. Ležala je nadvojvodinja tu, blede, kakor da je iz marmorja, roke oklenjene, v nadnaravni lepoti in nedolžnosti; zlati lasje so obdajali njeno glavo. Ni vedela, kaj se krog nje godi, ni videla solza, ki so jih pretakala hvaležna srca, ni čula hvalo njenih lepih čednosti.

Tudi naš mizar Klemen je šel kropit in vzel je seboj sedaj šest let starega Rudika. V metežu ljudske množice je vzel oče dečka v naročje, da bo bolje videl. Naenkrat vsklikne Rudi zamolklo: "Oče, oče, naša lepa gospa!" — Oče zre nepremično v blede obraz zamrle in jo spozna. "Gospod, daj ji večni mir!" Sam pri sebi pa si misli, rad bi dal svojo srčno kri, ko bi te mogel obuditi. Spoznal je svojo veliko dobrotnico in zdelo se mu je, kakor da vidi nad njenim truplom zlate besede: "Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli!"

La Pointe ob Gornjem jezeru 4. avg. 1832.

Preljuba Amalija:

Po dolgem, radi pomankanja prilike večkrat pretrganem potovanju, sem 27. jul. končno le dosegel kraj, kjer nameravam z božjo pomočjo ustanoviti nov misijon. Ta kraj, neka indijanska vas, kjer se od časa do časa mude kanadski trgovci, ki svoje blago z indijanskim zamenjavajo, leži na ljubkem otoku nedaleč od južnega obrežja neizmerne Gornjega jezera. To jezero je največje na svetu. Dolgo je 420 ameriških milj, široko 170 milj in 623 čevljev, višje ležeče kot Atlantski ocean. Njegova globina je na gotovih mestih v pravem pomenu besede neizmerljiva. Angleški inženirji so si vse prizadeali, da bi zmerili njegovo globino, toda na mnogih mestih niso mogli doseči dna. Kraj, kjer se nahajam, La Pointe imenovan, je 740 ameriških milj oddaljen od Detroita in dokaj visoko na severu. Preko tega jezera sem potoval meseca julija. Dasi je to najbolj vroč mesec, je bil marsikako jutro tak mraz, da sem moral preko talarja obleči še suknjo in se zavijati v svoj velik s flaňelo podšit plašč, da nisem prezebal. Dne 7. jul. smo ob vhodu v Gornje jezero zadeli na led v debelosti noževega hrbta. A zdaj v avgustu imamo zelo vroče dneve. Zima je pa ba je jako ostra in dolga.

Dne 8. jun. okrog poldan sem odšel iz Detroita in bil 10. ob 4. zj. že v Mackinaw, čeravno sta ta dva kraja 300 milj narazen. Tako hitro vozijo tukajšnji parniki. V Mackinaw sem ostal več dni. To priliko sem porabil za obisk Indijancev v Arbre Croche. Zelo so bili veseli me zopet videti v svoji sredi. Srčno so želeli, da bi me pri sebi obdržali. Kajti Rev. Simon Saenderl je v začetku junija zapustil Arbre Croche in se točasno nahaja v državi Ohio, kjer nameravajo ti patri ustanoviti samostan. A sem jim povedal da njih bratje ob Gornjem jezeru, ki še niso nikoli videli kakega duhovna so tedaj bolj potrebni duhovne pomoči kot oni, ter da bodo v Arbre Crocheju gotovo dobili drugega misijonarja, itd. Nato sem se vrnil v Mackinaw, da tam pričakam škofa. Toda on je bil tako zaposlen v Detroitu, da ni mogel priti. Pisal mi je, da pride šele začetkom avgusta v Mackinaw. Zato sem nadaljeval pot in dospel 4. jul. v Sault St. Marie, ob vhodu Gornjega jezera, kjer se nahaja svet in silno goreč misijonar

P. Franc Haetscher. Toda on je isti dan, ko sem jaz došel tja, odpotoval v državo Ohio in sam ni vedel, se bo li še vrnil na svoje mesto ali ne. Dne 10. jul. sem na nekem trgovskem čolnu odrinil iz Saulta in končno po dolgočasni vožnji 18. dni prišel v La Pointe, kjer me je tukajšnja mala, dobra čredica z velikim veseljem sprejela. Že več let sem je želela dobiti duhovnika. Iskreno je prosila, da bi ji koga poslali. Toda radi preobčutnega pomankanja duhovščine se to doslej ni moglo zgoditi. Zato je bilo njih veselje nepopisno, ko so me videli prihajati. Od Saulta do aL Pointa se računa 330 ameriških milj. Tako daleč je odtod moj najbližji stanovski tovariš.

Predraga Amalija! Ker Te prisrčno ljubim, ne prestando mislim nate. Temu pismu prilagam nekaj malih spominkov zate. Oni od 10. jul. je od kraja, kjer sem na nekem otočiču Gornjega jezera prvič prenočeval in kjer sem se v duhu posebno živahno nate mislil. Drugi je od kraja, kjer sem ob Gornjem jezeru prvič maševal. Tretji vsebuje spomina vredne podatke o tej novi misijonski postaji.

Ko sem prišel semkaj in našel to čredico pri tako dobri volji, sem jo začel takoj navduševati, naj se loti gradnje nove misijonske cerkvice. Pa je s tako gorečnostjo poprijela, da je bila cerkvice v sedmih dneh tako daleč gotova, da jo bom 9. avg. blagoslovil in maševal v njej. Blagoslovil jo bom v čast sv. Jožefu. Naša ljuba Pepca mora Boga posebno goreče prositi za prospeh tega misijona. Poslopje je jako solidno, po ameriškem načinu iz brun zgrajeno. Meri 50 čevljev v dolžino, 20 v širino in 18 v višino. Ima tudi zvonik, v katerem visi en zvon, ki sem ga dal v Detroitu vlti. Število mojih katehumenov, ki se pripravljajo na sv. krst, je veliko. Vsi drhtijo po sv. krstu, ki ga bodo prejeli, kakor hitro bodo zadostno poučeni. Dne 2. avg. sem krstil 22 Indijancev tega misijona, namreč tiste, ki so bolje poučeni, ker so že prej nekaj slišali o krščanski veri, ter nekaj otrok. Prihodnjo nedeljo 9. avg. jih bo zopet veliko krščenih, najbrž še več kot preteklo nedeljo. Prihodnji teden bodo začeli graditi mojo hišo, v kateri bo prostorna soba za šolo. O, da bi imel svojo drago Antonijo pri sebi! Šolo bi mi vodila. Rad bi vedel, kje se vendar drži. Zadnjo vest od nje sem prejel septembra 1834. Zelo, zelo sem zadovoljen in se ne morem dosti Bogu za-

nvaliti, da gre z ustanovitvijo tega novega misijona tako nepričakovano dobro naprej.

Devetdeset milj od tu je neka druga indijanska vas, z imenom Fond du Lac, kjer je tudi mnogo Indijancev, ki bi radi sprejeli katoliško vero. Čuli so govoriti o veri in duhovniku in zelo želijo tega videti v svoji sredi. Kakor hitro bom tu uredil svoje najnujnejše misijonske zadeve, pojdem tja in bom par tednov ostal med temi dobrimi Indijanci, da jih po veri in sv. krstu sprejemem v število zvestih ovac Kristusovih. Kot slišim je v okolišu Fond du Laca še polno drugih Indijancev, ki izjavljajo, da bi sprejeli krščansko vero, ko bi bil v Fond du Lacu nastavljen kak duhoven, ki bi nje in njih otroke podučil v veri. Nadalje je v notranjosti dalje proti severozahodu še več velikih jezer, ob katerih prebiva vse polno Indijancev, ki tavajo po potu večnega pogubljenja. O, ni li skrajno žalostno, radi pomankanja duhovščine gledati toliko duš drveti v pogubljenje.

O, zakaj se kaj kranjskih duhovnov ne odloči slediti nujnim vabilom, ki jih dobivajo. Predraga Amalija! Prigovarjaj nekaterim, naj pridejo sem. Sigurno jim bom priskrbel dobra mesta. Nezanje jezikov naj jih ne plaši. Tu se jim bodo kmalu priučili. Pomankanje duhovščine je v naši škofiji v resnici milovanja vredno. Naj bi se vendar par go-

rečih duhovnikov moje domovine odločilo priti v ta podivjan del Gospodovega vinograda, da te uboge divjake, ki po tej deželi tako raztrešeni žive, da jih en sam duhovnik ne more obiskovati, z božjo pomočje rešijo večnega pogubljenja.

Bi se li ne izplačalo veliko delati in mnogo trpeti že radi rešitve in večne sreče ene same duše? A tu se rešujejo ne posamezne, ampak stotine njih. Vsak duhoven, ki bi prišel sem, bi jih z božjo pomočjo nedvomno stotine otel, ko bi imel le malo vstrajne misijonske gorečnosti. O, daj svojemu Karlčku priliko, da se bo učil francoščine in angleščine. Morda mu bo Bog dal milost postati misijonar. Prav pri srčno pozdravim našo dobro Antonijo če je še pri vas itd.

Tvoj vedno Te ljubeči brat

Friderik, s. r.
misijonar.

Moj naslov
Reverend Mr. Frederick Baraga,
Catholic Missionary
Care of at La Pointe
Sam Abbott at Mackinaw Lake Superior
Mich. Ter. Northwest Terr. America.

M. Elizabeta, O. S. U.:

O SVETA, O BREZMADEŽNA,

O Sveta, o Brezmadežna,
pozdrav srca te išče,
ti naša nada in pomoč,
ti varno zavetišče.
Nikoli ni še tvoj otrok
zaman pred tabo klečal,
nikoli ni se tvoj pogled
zaman z njegovim srečal.

Glej, ozka je življenja pot
preži na nas skušnjava
nam daleč, daleč vrh zvezda
je domovina prava.
Ti vodi nas Brezmadežna,
da poti ne zgrešimo,
o uči nas, da dan za dnem
po večnem hrepenimo!

Ohrani vero, naš zaklad,
po nji nam daj živeti,
po nji k svetosti vodi nas,
in v nji nam daj umreti!
O Sveta, o Brezmadežna,
ostani naša mati
da srečno te pozdravimo
v nebeški zarji zlati.

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Konec)

ŠESTNAJSTO POGlavJE.

Minnetonkin zadnji korak.

ASTOPILA je noč, jasna, tiha in mirna. Z globokimi vtisi v preprostih dušah so se razšli od krstne slovesnosti in premišljevali in tehtali v sebi dogodek za dogodkom, besedo za besedo, ki jim je ostala v v spominu od pouka očeta Banáge. Težko jim je bilo ob misli, da jih ima drugo jutro zapustiti božji mož, toda žalost ni mogla prevladati, saj so bila srca vseh obrnjena v eno samo pot: po krstu h Kristu!

Tiha in mirna je bila noč in zdelo se je, da so se polegale tudi sovražnosti v nasprotnem taboru. Nič niso opazili, da bi bili Orlovci skušali motiti sveto opravilo zvečer ali sploh pripravljali nekaj odločilnega. Očividno je Orlovski Kljun zvedel za namero gavarjevih pristašev, da se izselijo z otoka in si poiščejo nov dom doli ob Krivem Drevesu. Očividno mu je ugajala ta namera, saj se bo na ta način najhitreje naselil nekdanji mir na otok in — glavarsko dostojanstvo bo odslej nesporno združeno z osebo Orlovskega Kljuna. Nič čudnega torej, da se je mož odločil, mirno počakati ne da bi hotel dejansko posegati v potek in razvoj dogodkov.

Nobenega dvoma ni, da bi se bilo vse izteklo po načrtu Kitči Šande in očeta Banáge, obenem pa po željah Orlovcev — da ni bilo Minnetonke.

Oče Banága in Kitči Šanda nista šla h počitku. Misijonar je molil pozno v noč in šele po polnoči ga je premogel spanec. Ni se vlegel, samo naslonil se je na nekaj stolu podobnega in se izgubil v deželo sanj. Kitči Šanda je mislil na Orlovskega Kljuna in na Minnetonko in je hotel ostati na straži celo noč. Oba gosta od Krivega Drevesa in nekaj junaških Bobrovčanov je ostalo ž njim. Z vso bistrostjo oči in ušes so opazovali proti wigwamom Orlovcev, če se ne bi kaj zganilo od tam in napovedovalo napad. Saj ni nemogoče, da je Orlovskemu Kljunu prišla na uho Minnetonkina namera. Pa če tudi ne, kdo more vedeti, kako je zadela ponosnega podglavarja novica, da je njegova hči edina, ki je prejela krst obenem z glavarjem Minnotowom . . . ?

Stražil je Kitči Šanda in njegovi so stražili ž njim. Njihove silne roke in njihovo dobro urejeno orožje je bilo pripravljeno na boj vsak hip, da bi se le količkaj sumljivega pojavilo v gluhi noči izza grma. Bili so si popolnoma svesti, da jih sovražnik ne bo premogel. Sami so bili izvrstni bojniki in se niso bali števila napadalcev. Vedeli so pa tudi, da se bodo na prvi njihov klic zganili wigwami in privrela jim bo na pomoč številna četa mož in mladcev.

Pa se je uračunal Kitči Šanda in bilo je prepozno, ko je odkril v svojih načrtih usodno zmoto. Oprezoval je proti wigwamu Orlovskega Kljuna, pa bi bil moral stražiti Minnetonko in oprezovati proti njenemu wigwamu. Nič ni opazil, da se je zganilo ob izhodu iz njenega wigwama in je Minnetonka nezasedovana izginila v noč. Po dobro znanih sledovih je bila kaj kmalu ob vhodu očetovega wigwama.

Kaj jo je bilo privedlo do tega usodnega koraka?

Kitči Šanda je bil videl ob krstu njen zunanji mir, radoval se njene duhovne blaženosti, ni mu pa bilo dano, pogledati v njeno notranjost in slediti njenim prečudno zamotanim mislim. Prikrita mu je bila dekletova preteklost, zato ni mogel slutiti, kaj se je to noč godilo v njeni duši.

Misel na beg ni ugajala Minnetonki. Ves dekletov značaj je bil tako močno izklesan, da ji je bila najmanjša zvijačnost protinaravna. Njena močna volja je bila vajena, naravnost in brez ovinkov stremeti za določenim ciljem. Nikoli ni trepetala pred težavami, ki jih je videla, da se kopljuje na njeno pot. Še podžigale so jo, da se je kremnila njena volja in se jeklenili njeni sklepi.

Odkar je bila prvič slišala o Kristu in njegovih blagrh, je imela zastavljen en sam velik življenjski cilj — krst! Dosegla ga je. Ž njim je izginila vsa strašna tema, odšli so vsi nepopisni boji, ki jih je deklica borila sama s seboj od tiste ure, ko je njena puščica nehote prebodla vrat pijane matere — — —

Živo je čutila Minnetonka, da je nastal v njeni duši velik mir, da so se polegali ob krstni vodi viharji njene tako razburkane notranjosti. Odvzeta ji je bila krivda, ki jo je deklica sicer zmotno povečevala

sama pred seboj, vendar je ležala na njej kot gora težka in ogromna.

Prekrasni cilj je bil torej dosežen. Toda kdo bi mogel razumeti prečudna pota, ki jih včasih skokoma prehodijo človeške duše?

Minnetonka ni utegnila zajeti polne mere iz studenca krstnega miru. Njena duša se je bila tako privadila viharju, da jo je velika tišina skoraj zabolala. Zato ji je bila dobrodošla okolnost, da je ostal ob njej zunanji vihar, boj ob njej in zanjo.

Dvojni pritisk ji je križal mirno pot: grožnja očetova in Kitči Šandin načrt za beg . . .

Beg v najzgodnejšem jutru . . .? Tehtala je Minnetonka pomen tega bega in si je dejala na tihem:

“Ako bi Kitči Šanda vedel, kaj je zažugal oče, bi ne odlagal bega na jutro. Že nocoj bi me s silo odvedel. . .”

Pa ji ni narekovala misel, naj bi šla in se razodela Kitči Šandi. Nasprotno. Prijetno ugodje nezidane skrivnosti jo je objelo in skoraj na glas si je rekla:

“Dobro, da Kitči Šanda ne ve . . .!”

Spomnila se je, da je pred krstom obljubila očetu Banági in Kitči Šandi:

“Bežala bom z vami nocoj ali jutri, o polnoči ali opoldne, pa samo pod pogojem, da prejmem krst pred odhodom!”

Spomin na dano obljubo jo je zbegal. Ali je bila obljuba nepremišljena ali vsaj prenagljena? Ali jo bo mogoče preklicati?

Razmislila se je in zavedala se je, da ni zanjke v obljubi. Pojde, kakor je obljubila. Ni pa obseženo v obljubi, da se ne sme pred odhodom posloviti od očeta . . .

In ravno to je hotela. Oče ne sme misliti, da je strahopetna njegova hči. Veliko stvar ji je zažugal, Minnetonka veruje, da bo grožnja tudi izpolnil — — —

In če jo izpolni — — — ?

Prijetno je prešinilo Minnetonko. Ob marsikateri misli ali predstavi se zgrozi in vztrepeta beli človek, dočim otroku pragozda ne trenejo živci. Minnetonka se ni bala telesnih bolečin, saj je za Indijanca največja nečast, ako cvili in se cmeri v trpljenju.

Močne misli so ji preletovale možgane.

“Naj ve moj oče, da se nisem izneverila načelom svojega rodu!”

“Naj spozna, da se nisem pomehkužila ob studencu krstne vode!”

“Vzamem na sebe pokoro za vso grdobijo manjkajočih nosov in ušes med mojim rodом!”

“Pojdem odtod brez nosu in brez ušes, da prikličem usmiljenje božje na rod, ki je po ognjeni vodi zapeljan.”

Ob tem cilju so se ji ustavile misli. Previdno se je dvignila, zginila v noč in se ustavila ob uhodu v očetov wigwam.

* * *

Orlovski Kljun ni spal. Slonel je na ležišču in zbiral misli, ki so se podile kot bliski skozi temo in si utirale pot skozi možgane v njegovi glavi. Ne navadno težki so se mu zdeli možgani to noč, pritiskali so ga navzdol in razrivali črepinjo, da mu je kljuvalo v sencih.

Vse to zavoljo Minnetonke — — —

Povedali so mu bili pozno zvečer, da je njegova hči prejela krst. Zelo ga je pogrelo v duši, pa se je prevladal in se je samo nasmejaj. Pa so le dobro uganili njegovi, da je bil prisiljen njegov smeh in ni razodeval pravega razpoloženja njegove notranjosti.

Nekaj mož je ostalo pri njem čez noč in imeli so občutek, da jih bo njihov poveljnik pozval na delo, ko bo sam v sebi dognal, kaj zahteva od njega sedanjí položaj. Vsakovrstno orožje je bilo pripravljeno ob njih.

Orlovski Kljun je pa molčal in miroval kakor da spi. Tako so stražniki utrujeni od čakanja drug za drugim pospali.

Podglavarja je silno jezil Minnetonkin krst. Pa si sam ni bil na jasnem, zakaj ga tako jezi. Kakorkoli je stvar pretuhtaval, si je moral reči, da posebne škode zanj ne more biti iz tega. Grizel ga je družinski ponos in pekla ga je beseda grožnje, ki jo je bil napovedal Minnetonki. Nihče mu ne bo posebno zameril, ako ne izpolni obljube, ker bo vsakdo vedel: prenagil se je bil mož in ni mislil natančno tako kot se mu je beseda povila v stavek.

Tako je tuhtal Orlovski Kljun in tehtal sebe in svoje misli na najrazličnejših tehtnicah, pa ni mogel dognati njihove teže. Končno se je pa le dokopal do občutka, ki mu je dejal:

“Ti, Orlovski Kljun, prav za prav si sam nase hud. In sam nase si hud zato, ker prihajaš do spoznanja, da te Minnetonkin krst brez resnično potrebe tako silno jezi . . .!”

Preložil se je na ležišču, da bi poskušal zaspati.

Tedaj je zašumelo ob vhodu in Orlovski Kljun je planil na noge. V tistem hipu so se zbudili stražarji in že so držali vsak svojo puško. Vsi so pa obstali kot vkovani, ko so njihove oči razločile v sencí ob vhodu — Minnetonko.

Stala je pred njimi velika in močna.

“Oče, po slovo sem prišla, v nekaj urah bom zapustila otok. Tu je moja roka, da se ločiva v prijateljstvu.”

Pograbil ga je nepopisen gnev, da se mu je zavrtelo v glavi. Njegov ponos je bil ranjen v najobčutnejšem kotičku in v tem hipu je bilo samoobvladanje nemogoče. Norčuje se iz njega lastna hči!

Samo tako si je mogel razlagati dekletov prihod.

“Uklenite jo!”

“Čemu ta ukaz oče, saj sem vsa v tvojih rokah?”

Pa je še enkrat zarežalo skozi temo:

“Uklenite jo!”

Z nekakim obotavljanjem so ubogali in jo obstopili. —

Ves dogodek je povzročil dovolj šuma, da so postali pozorni Kitči Šanda in njegovi. Planili so na noge in za hip prisluhnili.

“Naj mi uho odpade, če nisem slišal dekličjega glasu od podglavarjevega wigwama!”

Orlovski Kljun se prav tako ni spoznal v položaju kot se niso mogli ostali. Pa v tistem hipu, polnem negotovosti in zmešnjave, mu ni bilo na tem, da ugotovi dejanski položaj. Prekipevalo je v njem že poprej, jeki strelav so ga zmedli do skrajnosti. Vendar je ohranil toliko prisotnosti duha, da je utegnil premisliti:

“Za Minnetonko gre! Sedaj je še v moji oblasti, naslednji hip — kaj bo prinesel?”

Pograbil je bojno sekuro z desnico, v levi mu je že tičala puška. V hipu je pomislil na Minnetonkin nos in ušesa, toda zunaj je bil boj že ves v pla-

— Bethlehemski cvet —

(Slika prepozno došla za Koledar 1932.)

“Ugrabljena je! Za menoj!”

Kot blisk so planili. Kitči Šanda je zavrnil v prepričanju, da je potrebna pomoč spečih vojnikov. Oživel so wigwami v obeh taborih in nastala je splošna zmešnjava. Nihče ni vedel, kje je nevarnost.

Kitči Šanda je navalil s svojimi možmi na podglavarjev wigwam. Toda njegov vrisk je bil usoden. Pravočasno je opozoril orlovce na nevarnost. Obrnili so se od Minnetonke in planili pred vhod. Pomerili so v noč, iz katere se je ravno odtrgal Kitči Šanda. Zadel ga je strel in mladenič se je opotel s prevrtanimi prsi na trda tla. Poleg njega dva, trije njegovih.

menu, da je bila potrebna njegova prisotnost. Niti trenutka ni hotel zamuditi.

Planil je proti izhodu in samo mimogrede zamahnil po Minnetonki.

Samo zahropel je, beseda ni mogla na dan.

Sekira je razklala črepinjo dekletu in brez vzklika se je zleknilo mrtvo truplo po tleh. —

Zunaj je divjal boj, ne da bi vojniki vedeli čemu in zakaj. —

* * *

S prečudno težkim srcem je odhajal oče Banága na sever. Razmisljal je žalostno usodo junaškega Kitči Šande in močne Minnetonke, pa se mu je bolj in bolj zdelo, da je v teh dveh utelešena usoda celo-

kupnega naroda Otavancev. Umira narod in kmalu ga ne bo več. Še se pojavijo iz pojemajočega stražnega ognja posamezni plamenčki, ki vzplamte izmed pogorišča visoko v zrak, toda pasti morajo in se potopiti v mrtvi pepel, ker ni več gorljivih snovi v ogljeneli kopici.

Še se pojavi junak, še vstane junakinja in umirajočega rodu, a najbrž sta bila zadnja izmed zadnjih Minnetonka in Kitči Šanda. Zlomljen polega Minnow na svojem ležišču in majhna sapa ga bo odnesla s površja zemlje. Pozabljen bo njegov grob kot sta pozabljena grobova Kitči Šande in Minnetonke.

Ni daleč dan, ko bo o celokupnem rodu Otavancev govorila le še zgodovina. In vendar je še močna iskra življenja v tem narodu, a od vseh strani odvezemajo gorivo tej iskri, da se ne more razgoreti in razviti v neugasljive ognje — — —

Pomislil je nase oče Banága in se nehote vprašal, čemu njegov trud med tem ljudstvom — — — ?

“Odhajam na visoki sever med Čipevance, rodne brate Otavancev. Ali je tem drugače pisana usoda?”

Moral si je odgovoriti, da nič drugače. En rod še morebiti, morda dva, ves rdeči narod je za pozneje zapisan zgodovini.

“Pozabljenju bodo zapadli, čez sto let bo komaj še sled za njimi. Umirajočim žrtvuješ življenje, oče Banága, sam bož ž njimi umrl. Komaj ime bo ostalo od ogromnega tvojega dela. Obrni se in pojdi med one, ki rastejo v mlado življenje in so zapisani, da postanejo gospodarji stoletji. Obrni svoje stopinje na jug . . . Sad tvojega dela bo ostal ves svež tisoč let . . .”

Skušnjava je bila. Dvignil je glavo oče Banága in oko mu je splavalo na obzorje Gorenjega Jezera. Pospešil je korak in skušnjava se je osramočena udrla v močvirnata tla.

Navdih od zgoraj je obletel trudni senci očeta Banáge, razjasnilo se mu je v duši in v srcu mu je zapelo:

“Ni vredno — za tisoč let! Čas je čas, deset let ali tisoč. Dvignil sem oko na večnosti gore, tam vidim spomenik svojemu delu, na njem je vklesano moje ime. Tam vidim zbrane svoje Otavance in Čipevance, navdušeno mi vzklikajo v pozdrav in moje delo je neizbrisno v spominu pri njih.”

Odšel je na sever in tam je ostal. Jug ni vedel zanj in še danes vedeti noče — — —

Napačna vzgoja.

P. Hugolin

MATI je imela razposajenega Jurčka in ga je znala krotiti samo s strašenjem.

“Tiho bodi, glej sultan je pred vrati, vgriznil te bo.”

“Ciganka gre mimo, v žakelj te bo dala in odnesla.”

“Molči, molči, dimnikar je zunaj, s strgulo te bo.”

Jurček je slišal samo taka in enaka strašila, ki se pa nikdar niso zvršila. Včasih je mati celo praskala po steni, trkala na vrata. “Čuješ, parkelj je že tukaj.” Jurček je za trenotek vtihnil, neprestano strašila pa so ga tako zmedla, da se zvečer v mraku ni več sam upal v temno sobo ali na hodnik.

“Strah me je,” je dejal. Ko pa je Jurček odrastel, tedaj ciganka ni več pomagala in dimnikar tudi ni; k večjem še gospod učitelj.

“Le počakaj, v jeseni pojdeš v šolo, tam jih boš pa dobil. Povedala bom učitelju, kakšen si, ta te bo že ukrotil.” Take budalosti je mati govorila in Jurček, če je imel srečati gospoda učitelja, ognil se mu je že od daleč.

Jesen je tu; mati pelje, ali bolje rečeno, vleče Jurčka v šolo; deček je bil tako prestrašen, da niti

ni znal povedati svojega imena. Začudeni so gledali drugi šolarji prišleca.

“Mati, najbrže ste dečka doma strašili?” Vpraša učitelj.

“Tega ne, ampak fant je le tako boječ.”

Jurček se kmalu prepriča, da šola in učitelj nista tako strašilo, kakor ga je slikala mati, vendar mu šola ni dišala. Vajen delati svojeglavno, mu šolski red kar nič ni bil všeč. V svoji prebrisanosti se opira na ta ali oni vzrok in se odtegne poduku. “Glava me boli, kašelj me muči,” in nespametna mati gre res k g. učitelju in ga prosi, naj dečka oprosti, ker ubogi otrok hudo kašlja in glava ga boli. — In kolkokrat je mati sama ga pridržala doma, češ, čevljar mu pride meriti nove čevlje, delavcem mora na njivo nesti kosilo, na kolodvor gre čakati očeta. Za vsako malenkost je mati otroka pridržala doma. Da je Jurček v šoli zastajal, ume se ob sebi. G. učitelj ga je lepo svaril, mu prigovarjal, a nič ni pomagalo. Poskusil je s kaznijo, zastonj. Nekega dne ga mine potrpežljivost in udari fanta parkrat s šibico po plečih, prav brez vse škode. Deček pride domov, vrže knjige v kot in gre v kuhinjo k materi. Ta ga ostro

pogleda in pravi: "Kaj ti je, so te mar tovariši natepli?" — "Ne, ampak učitelj." — "Tako učitelj? Ni zadosti, da te je posadil v zadnjo klop, kakor najbolj zabitega tepca, zdaj te pa po vrhu še tepe?"

V tem hipu vstopi oče v hišo in zakriči v kuhinjo: "Jeli Jurček povedal, kaj se mu je v šoli pripetilo?"

"Učitelj je ubozega otroka tepel."

"Že vem; med potjo sem zvedel. Jaz si bom tega učitelja že privoščil. Zaloputne vrata in se napoti naravnost v šolo. Učitelj mirno poslušaja razjarjenega dčeta in mu pojasni celo zadevo. Toda oče je bil nedostopen vsakemu pojasnilu. "Moj Jurček ni osel, da bi po njem vsakdo bil, kakor se mu poljubi." S temi besedami je oče zapustil šolo.

Jurček je pozabil na prvo kazen, vedel pa je, da ima učitelju nasproti krepko zaslombo na svojem

očetu. Kadarkoli mu je učitelj napovedal kazen, zavpil je: "Bom že očetu povedal."

Drugi otroci so se zgledovali, toda Jurčka obsojali.

Leto je šlo h koncu, Jurček je dobil slabe rede in ni bil sposoben za višji razred. Temu se je vprl ponos Jurčkovih staršev, tožili so učitelja in kateheta šolskemu nadzorniku, zabavljali in razgrajali, samo tega niso storili, kar bi edino bilo na mestu.

Poznam očeta, ki je tudi imel sina v šoli. Ko je sinček domov prinesel listek, da je bil v šoli kaznovan radi lenobe in slabega zadržanja, je oče otroka pošteno kaznoval, na listek pa zapisal: "Videl in dečka namazal!" — Deček pa se je zanaprej potrudil za učenje in mir.

Jurček je postal mož. Oče mu je umrl, in če mu mati ni hotela dati denarja, jo je zmerjal, nazadnje celo tepel. Danes mati berači od hiše do hiše, Jurček pa je obsojen na tri leta ječe.

Anica in njena zgodba.

P. Hugolin

MAMICA, trdno sem sklenila sprejeti ono mesto na Dunaju; na naša poizvedovanja je ravnokar došel odgovor, ki je popolnoma pomirljiv. Pismu sta priložena dva dokumenta: spričevalo župnega urada, da je omenjena gospoda zelo priporočljiva. Spričevalo ima podpis in uraden pečat. Druga svedočba je od družine same, ki pravi, da je strogo katoliška, in da bom vsako nedeljo in semtertje tudi med tednom smela k sv. maši. Gospoda mi tudi pošlje človeka na kolodvor, da me sprejme; spoznamo se na beli ruti na desnem rokavu. Več ne moremo tirjati. Potem pa plača: v naprej plačilo za četrť leta; toliko ne zasluřim doma celo leto. Prvi denar ti takoj pošljem, Marija bo mesto mene gospodarila, in o veliki noči pridem domov, in upam, da te najdem zdravo."

Mati resnobno gleda pred se, potem pa pravi: "Dete moje, vse to je prav lepo, toda pomisli, Dunaj je veliko mesto in vedno se mi je reklo, da so velika mesta zelo nevarna."

"Mamica, povej mi, ali nisem bila vedno pridna? in taka hočem ostati tudi zanaprej. Jaz ne bom dosti po mestu hodila; nate bom mislila in ostala doma. Dovolj mi toraj in vse se bo dobro izteklo."

Mati potegne hčerko k sebi, vroče jo poljubi in pravi: "Pojdi tedaj, dete moje, v imenu bořjem in v imenu presvete Device, ampak nekaj, Anica, mi moraš obljubiti."

"Kaj pa, mamica?"

"Kakor hitro prideš na Dunaj, pojdi nemudoma v katoliško cerkev in prosí Marijo za posebno varstvo."

"To ti obljubim, mamica, in bom gotovo spolnila." — Še en poljub in dekle se začne pripravljati na pot.

Dva dni pozneje. Brzovlak je šumno privozil na centralni kolodvor, ravno se je delal mrak. "Belo ruto na desnem rokavu," mrmra Anica in koraka proti izhodu. Naproti ji pride stara gospa in pravi: "Veseli me, da prihajate točno, pozdravljam vas!" In z nekakim zadovoljstvom se ozira na lepo in brhko Anico. Ta prijazno odzdravi, pa nič kaj prijetno ji ni pri srcu. "Ali vas je gospoda M. poslala semkaj?"

"Gotova da. Imate li prtljago? Pojdimo ven na trg, tam so vozovi in se hitro odpeljemo."

"Je li daleč od vas? Ne bi li mogli peš iti tjekaj?" — Anica se spomni obljube, ki jo je dala materi.

"Dobro! Oddajmo kovčeg postreřku, pa greva peš, si boste vsaj medpotoma ogledali mesto." Zunaj potegne starka pajčalon preko obraza, češ, da težko prenaša električno luč. Naenkrat vpraša Anica: "Je li cerkev na oni strani katoliška?" — "Ne vem." — "Saj ste vendar katolikinja?" — "To že; toda mi stanujemo na drugem koncu mesta in mešto je obširno." — "Za en trenotek stopim v cerkev." — "Zdaj? zdaj ne, pridemo prepozno domov." — "Pet minut gori ali doli, obljubila sem to moji materi." — Starka gre za njo, mrmra pa sama

pri sebi: Čakaj, čakaj, golobica, cerkev te bo kmalu minila. Niti ne slutiš, da greš k meni v službo.

Za njima sta vstopila v cerkev gospod in gospa. Gospa vpraša gospoda: "Kaj pravi ta ženska?" — "Če sem prav razumel, je rekla, da bo deklici cerkev kmalu presedala."

"Hm," pravi gospa, "to žensko sem jaz že nekje videla; kje neki? — Zdaj se spomnim, tej starki sem jaz že eno žrtev izpulila iz rok." Bila je gospa članica kolodvorskega misijona. Vendar lahko, da se moti. Zatoraj pravi: Alfonz, čakaj tu pri vratih jaz stopim v cerkev, da se prepričam, — "Brez dvoma, jastreb je, ki ima golobico že v krempljih. Tu treba hitre pomoči. Alfonz, skrbi, da ju ne izgubiš izpred oči, jaz grem klicat policijo. Hiti na trg in ondi stoji stražnik v pogovoru s civilnim človekom.

"Čujete, stražnik!"

"S čim zamorem služiti, milostljiva gospa grofinja?" — Ta hitro pove, kaj se godi.

Stražnik pravi: "Jaz v kroju ne smem za njima, ta ženska je kakor lovski pes, hitro zavoha, če je kdo za njo. Vi, detektiv (tajni stražnik), prevzimate nalogo; pazite, kdaj prideta iz cerkve, potem pa v primerni razdalji za njima."

"Jaz pa in moj sin, se peljeva za vami v distanci," pristavi grofinja.

V tem trenutku prihaja Anica s starim jastrebom iz cerkve. "Evo ju!" šepetaje grofinja; sedaj pa vsak na svoje mesto!

Anica gre s svojo spremljevalko naprej, za njima detektiv, puši smodko, kakor da mu vse to nič mar, suče palico po zraku, oči pa zdaj in zdaj vprte v sprednji par. Nedaleč za njim kočija z grofinjo in sinom. Pot se vleče in Anica pretrga molk: "Ali bomo že kmalu doma?" — Ulice postajajo temni in ozke, Anico prehaja groza.

"Ta pot sicer ni lepa, ampak je bližnjica, mi namreč stanujemo zunaj mesta. V tem hipu jima pride nasproti gruča mladih, razposajenih možkih. Eden se predrzno postavi pred Anico in pravi: "Oho, sveže sočivje z dežele! To na mdopade." — "Nesramen človek!" vzklikne Anica in kri ji stopi v lica. — "Nerazburajte se, gospodična, ljude so tukaj bolj nebrzdani, sicer pa smo hitro doma." — Anice se polasti nepopisen čut in strah. "Moj Bog, kaj če sem prišla?" . . . prebledi, hoče zbežati, toda kam? Oh, da bi bil vsaj kak stražnik v bližini! Vzame rožnivenec v roke in zdihuje: "Mati božja, pomagaj mi!" — Zdaj pridejo v še tesnejo in temnejo ulico; tedaj se Anica ožunači in vpraša odločno: "Ali ste vi res

od gospe M. poslani? Hitro se skažite, sicer ne grem niti en korak več naprej!" — Starka je presenečena, ostra beseda ji je bila na jeziku, toda hitro se premisli, češ, v zadnjem trenutku lahko pridem ob moj izvrstni plen.

"Oh, kaj vendar mislite o meni? — Že sem vam rekla, da po teh ozkih ulicah krajšamo pot, hitro smo zopet na glavni cesti. Razumem, da ste v strahu, niste vajeni velikega mesta. Gospa M. me je poslala na kolodvor; pismo, ki ga je vam poslala, sem čitala, lahko ga vam povem na pamet. Anica se pomiri in šle ste naprej. Naenkrat se prikaže pred njima policijski stražnik. Stražnika se je starka prestrašila in začela nekaj po tleh iskati. "Nekaj mi je padlo na tla, gospodična, pomagajte iskati!" — Ko je stražnik zavil v stransko ulico, reče: "E, naj bo, kar hoče, velike vrednosti ne more biti."

Pazno se ozira na vse strani, zdi se ji, da je zrak čist. Ni pa videla detektiva, ki je bil že na mestu, skrit za vogalom neke hiše.

"En moment, gospodična!" — S temi besedami se starka z eno roko tesno oklene Anice, z drugo močno potegne za hišni zvonec.

"Kaj je to? Vi vendar ne stanujete tu?" reče Anica in se skuša starki iztrgati iz rok.

"Ne razburajte se; tu stanuje moj brat, nekaj mu imam izročiti."

"To je laž! Izpustite me, jaz ne grem v hišo!"

"In vendar boste šli."

Iz hiše so se čuli koraki, vrata se odpro. "Hitro notri!" zavpijoč starka, in vleče Anico za seboj.

"Lažnivka, nikdar in nikoli, raji tu umrjem na mestu!"

"Hočemo videti. Friderik, pomagaj!"

Detektiv je dovolj slišal; dva skoka in detektiv je bil z napetim revolverjem pred njimi. "Da se mi ne ganete z mesta!" Zabrlizga na piščal in dva stražnika pridirjata na mesto in se na povelje detektiva podasta v hišo. Tretji pa vklene ona dva. Anica leži nezavestna na tleh.

Na žvižg stražnika pridirja tudi kočija na mesto, grofinja skoči z voza in zakliče: "Kje je deklica?" — "Rešena, milostljiva gospa grofinja!"

"Oj tu leži, ubogo dete. Alfonz, pomagaj mi, da jo dvignem v voz. Gospod detektiv, vse drugo prepustite meni."

"V vašem varstvu je revica dobro spravljena!" — Detektiv se pokloni in voz oddrda odtod.

Od vseh strani prihajajo stražniki; cela svojat je bila aretirana in odpeljana. V hiši pa so našli ne-

broj pečatov in podpisov; podpisov najvišje gospode, s katerimi so ti jastrebi v človeški podobi motili nedolžne žrtve.

Pustimo nesrečen brlog pregrehe, vprašajmo, kaj se je zgodilo z Anico? — V palači dobre grofinje je ležala na mehki postelji rešena deklica; le počasi se ji vrača zavest. Skrbna grofinja je vedno pri njeni postelji. Ko je Anica okrevala, je grofi-

nji vse povedala, kako je do tega prišlo. Jokaje pravi: "O gospa grofinja, kje bi bila sedaj, da me vi niste rešili? In zdaj me hočete vzeti celo v službo? Vaša dobrota je tako velika, da je ni mogoče povrniti."

"Ljubo dete! Ne hvalite mene, ker rešila vas je le Marija, Mati božja."

Kaj ima delavec v Kristusu in njegovi cerkvi?

Rev. J. C. Smoley.

UVOD.

AZPRAVE, ki jih bo prinašala Ave Maria v prihodnjem letniku o tem predmetu, si nikakor ne prisvajajo, da bi bile kaj novega ali popolnega. Njihov namen je, da bi podale misel o delavskem vprašanju v luči vere, da pokažejo delavcu, kako mu hoče Kristus in njegova Cerkev v težkočah življenja pomagati, da mu more pomagati, na drugi strani pa hočejo te razprave delavcu predočiti, da bo zvest Kristusu in njegovi Cerkvi.

Beseda "Delavec" je vzeta tu v širšem pomenu. Pod "delavcem" razumemo vsakega, ki se mora boriti z materijelnimi skrbmi, ki si mora pridobivati vsakdanji kruh z delom in trpljenjem.

Ob koncu minulega stoletja vzbudila je neka slika opravičeno pozornost. Na strmi skali, ob koji divja morje, stoji križ. Z eno roko se ga oklepa ženska, poteze njenega obraza so spačene vsled smrtnega strahu, v očeh, ki jih upira v križ, je videti goreča, srčna prošnja za pomoč in žarek upanja, da se ji morda le posreči, da se bo mogla oprijeti križa z obema rokama. Morje pa meče razbito ladjo, brez krmarja, brez krmila, neusmiljeno semtertja.

To je slika današnjega človeštva!

Socijalni boji v morju življenja narodov in posameznega človeka so postali tako silni, tako divji, tako nevarno-grozeči, da sta del človeštva že prevzela besnost in obup, ki bi najrajše razbil ladjo človeškega reda; del človeštva pa se pusti brezupno, pripravljen na vse, kakor nema živina porivati sem in tja. Le majhen del se spominja rešilnega križa in Njega, ki je visel na križu; le mal del človeštva kliče zaupno k Križu: "Gospod! Reši nas, mi poginjamo!" (Mat. 8, 25.)

Eno so pozabili številni delodajalci in delojemalci, in sicer, kar je poglavitno in elementarno; pozabili so, da so ljudje in bratje; pozabili so, da so božje stvari in otroci Boga; pozabili so, da imajo skupnega Očeta v nebesih; pozabili so, da bodo iskali za-

stonj pravo srečo, pravi mir, če bodo zapustili tega Očeta in ne bodo hodili po njegovih potih. Njegove postave so temelj socijalnega miru in sreče: Pravičnost in ljubezen.

"Pravičnost in ljubezen! Smešno!", tako kriče ti, ki izsesavajo delavčev mozeg, ga pretvarjajo v denar in imetje in se ga oklepajo z vsemi močmi.

"Pravičnost in ljubezen! Neumnost!", vpijejo drugi; "tega sploh ni! Toda poskrbeli bomo, da bomo tudi mi enkrat srečni. Dovolj časa smo bili zaslužnjeni, sedaj naj stradajo drugi! Razredno sovraštvo, razreden boj, to je naše geslo!"

Kam pač plove človeštvo v takem dušnem stanju?

Že l. 1830 je zapisal slavni nemški zgodovinar in državnik Niebuhr sledeče besede: "Ako ne bo Bog čudežno pomagal, tedaj nas čaka razdejanje, kakoršno je videla rimska država v sredi tretjega stoletja, uničenje blagostanja, omike in znanosti." Dostavil je še preroške besede: "Da drvimo v Nemčiji (in tudi drugod) v barbarstvo, je moje prepričanje; da nam grozi opustošenje, kakor je bilo pred 200 leti (tridesetletna vojna), mi je jasno; in konec te pesmi bo despotizem na razvalinah." (Katoliško gibanje, zv. 11.)

Se niso li te besede izpolnile vsaj deloma?

Komaj je bila svetovna vojna končana, vzplamtel je socijalni boj na vseh straneh. Diktatura proletarijata, katero si žele nekatere množice, ne bo nikomur koristila. Sadove, ki jih je prinesla in jih še prinaša, vidimo jasno v nekaterih deželah.

"Pravičnost in ljubezen!", pravijo tretji, "ti obstojite; samo najti jih je treba; skupno nam treba delati, pa se bomo našli na skupnih tleh in razumeli drug drugega."

Iz dežele večne sreče in večnega miru je prišel eden, ki se je imenoval Sina Božjega, prinesel je hotel in tudi prinesel človeštvu del te sreče in tega miru, ga še vedno prinaša tem, ki so bili in so dobre volje. Pa so vpili in še vpijejo: Proč ž njim! Na

križ ž njim! Odgnali so in še vedno odganjajo srečo in mir od sebe.

Njegovi namestniki oznanjajo v njegovem imenu že 2000 let narodom pravičnost in ljubezen; toda njihov glas se izgubi, del človeštva ga noče slišati.

Škofje oznanjajo njim izročeni čredi nauke o socialni pravičnosti, oznanjajo duha ljubezni in sprave v svojih pastirskih listih. Pa njihov glas je glas vpijočega v puščavi.

Cerkev ve dobro, da sama ne more rešiti delavskega vprašanja. Zato je rekel Leo XIII. že pred 40 leti (in isto je ponovil sedanji papež): "Tudi drugi morajo sodelovati pri rešitvi socialnega vprašanja: zdravniki, bogatini, delodajalci, pa tudi ubogi delavci sami, za katerih usodo gre".

Cerkev podaja v svojih naukih, ki jih je prejela od svojega Ustanovitelja, temelj, podlago, na kateri se mora delavsko vprašanje obravnavati in rešiti.

Cerkev dokazuje iz svoje 2000letne zgodovine, iz svoje velike skušnje, kako je Ona omiljevala socialno bedo in pomagala delavcem, v kolikor je bilo v njeni moči, do gotovega blagostanja. Ni nastal zastoj v srednjem veku izrek: "Pod krivo (škofovo) palico je dobro živeti."

Cerkev ni nikoli imela namena, da bi tolažila delavca, reveža, stiskanega, **samo** s prihodnjim življenjem, s plačilom v večnosti. Seveda ni zanemarljivo opominov na večnost, ker je njena naloga in njena dolžnost, da vede človeštvo v nebesa, da jih opominja, da se trudijo in delajo za večnost. Ni pa

nikoli pozabila na veliko postavo ljubezni, ki je tudi Cerkvi nalagala, da preprečava krivice in omiljuje bedo. Ona ne uči samo pravičnosti in ljubezni, ona ravna tudi tako.

Samoljubje, lakomnost, brezsrdnost, krivičnost ne bodo nikoli izumrle, dokler bo človek na svetu; toda velikanske socialne krivice bi se ogromno skrčile, če bi države postavile svoje zakone na krščansko podlago, če bi se delodajalec in delojemalec podvrgla zakonom socialnega božjega Kralja, ko bi krščanski duh prešinjal srca celih narodov in posameznega človeka. Kolikor bolj pa se človeštvo oddalja od Kristusa, toliko bolj in toliko silneje divjajo socialni boji, ki bodo končno privedli k grozni katastrofi.

"Ako Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo ti, ki jo zidajo" (Ps. 126). Tako dolgo pa, dokler bo izključen božji Stavnik iz večine človeštva, je in bo vsak poizkus vpostavitve pravičnega in mirnega človeškega reda zastonj.

Gospod mora zopet najti v srcu človeka prostor, ki mu pristoja.

Vsemogočni, Vsedobrotljivi, Vsepravični, ki nam oznanja po Cerkvi svoj zakon, On edini bo privedel človeštvo k socialnemu miru.

Še le potem se bo vrnil v svet vse-oživljajoč mir, vrnil se bo red, ko se bodo uresničile besede našega sv. Očeta, Pija XI.:

"MIR KRISTUSOV V KRISTUSOVEM KRALJESTVU!" (Dalje sledi.)

Naš Naim in naša Betanija.

A. U.

NAJVEČJI je pred nami Kristu v Naimu in Betaniji, velik je bil v svojem nauku, velik je bil v svoji tolažbi, največji je bil takrat, ko je obujal mrtve. Naim, Betanija, da ne omenjam Kalvarije, ko je celo samega sebe obudil, sta dva živa dokaza, njegovega božjega poslanstva, zakaj samo Bog more biti gospodar življenja, samo Bog more obujati usahlo in odmrlo življenje v novo vstajenje. O ko bi danes Kristus ob vsakem pogrebu pristopil, se dotaknil vsake krste in poklical k novemu življenju vse matere, ki umirajo žalujočim otrokom, vse očete, ki odhajajo pred nami v večnost, ko bi Kristus danes tako polotažil mamice, ki stoje ob grobu svojih sinov in hčera, kakor je potolažil mater naimskega mladeniča, kako bi vrel za Kristusom, kako bi hiteli za njim in izpričevali svojo živo vero vanj. Taki smo kakor so bili Judje. Kristus je rekel o njih: neverno ljudstvo, ki iščeš samo znamenj in čudežev.

Kristus je še danes velik pred nami kot neprestani prerok vstajenja. Še danes doni njegova mogočna beseda v svet; mladenič, rečem ti vstani, da, ne samo mladenič, tudi mladenka, mož, žena. . . Dan za dnem po njegovi besedi vstajamo. On pa stoji pred nami veliki čudodelnik in ne vemo in se ne zavedamo, da imamo Naim in Betanijo v svoji lastni sredi. Tam pod korom v cerkvi imamo tri Naime in Betanije, mesti vstajenj in novega življenja, večno Velikonoč, ki kliče v srca očiščenih kristjanov Alelujo božje milosti. —

Spovednica. Ko bi kristjan šel vase enkrat in za dobro uro premišljal veliki čudež nadnaravnega preropenja in vstajenja, ki se dogaja po duhovnikovi, oziroma Kristusovi besedi odpuščanja, rekli bi, nam ni bilo treba Naime, ne Betanije, spovednice naše so žive priče božanstva Kristusovega. Bog je dan, Bog je življenje, ne mara noči, ne smrti, Bog je svetost, ne mara greha. Vsak, kdor je v grehu, je ob-

senčen s temo in smrtjo, spovednica je božji plavž, kjer se topi zlato in srebro in železo človeških src in se čisti za žlahtno kovino božjo. Ali ostanimo raje pri vstajenju. Spovednica je dom prerorenja in vstajenja. Prerajamo se v njej v novo mladost, novo moč in novo zdravje.

Nove mladosti nam je treba. Mladosti in dobre volje, ki ne pozna nobenih ovir, ki ji vse gore niso pretežke, vsi klanci niso prestrmi v dosego zadnjega cilja dušnega posvečenja. Cesta, ki nam jo je Bog začrtal, da hodimo po njej, je polna kamenja, pe-

Moči nam daje spoved. Zakrament je sv. spoved, kot zakrament je reka milosti, milost je sok nadnaravnega življenja. Od padanja na trdi kamen greha bi nazadnje najmočnejši kristjan omagal in ne bi mogel naprej, čeprav bi imel volje zadosti. Treba mu je sile in moči milosti. To milost prinaša spoved s seboj.

Zdravja nam je treba na pot do človeškega name-na. Če ni zdravja, ni veselja za delo in hojo, lahko je še v meni volja, lahko je še v meni tudi nekaj mo-

Bethlehemiški graduanti.

(Slika prepozno došla za Koledar 1932.)

ska, to ni taka cesta, kot jih imamo v Ameriki, gladka in svetla, to je pogorska cesta, kjer na vsake pol milje desetkrat padeš. Življenje je polno skušnjav hudega nagnjenja in greha, vsak dan desetkrat padeš. Kaj ti je storiti? Vstati moraš, to je vse, in če padeš petdesetkrat, moraš petdesetkrat vstati. Vstajaš pa znova in znova v sv. spovedi. Sv. spoved ti daje mladostno voljo, da se ne naveličaš večnega padanja in spodtikanja. Kakor hitro bi obležal, je po tebi.

či, če vem, da bom radi bolezn, ki je v meni za prvimi klanci omagal v smrt, kaj mi pomaga hoditi. Raje kar sedaj občepim v obupu in razdvojenosti. Sv. spoved prežene malodušnost in nam daje korajžo.

Zatorej vsi v Naim in Betanijo, kjer Kristus dan za dnem ožuja od mrtvih. Ne samo, takrat, kadar Jednota kliče, ali župnik, temveč takrat, kadar si v potrebi.

Spoved - krvava potreba.

A. U.

KDOR prebira izjave protestantskih pisateljev o pomenu katoliške spovedi, si je na jasnem, kako velika in važna je ustanova spovedi, kako zelo odgovarja spoved človeški naturi, ki more vse drugo lažje prenesti kakor skrivati v globinah srca težke skrivnosti. Ti pisatelji v veliki večini obžalujejo, da so z drugimi zakramenti Luter in njegovi trabanti zavrgli tako odlično in človeški naravi tako potrebno spoved. Imen ne bom navajal, tudi ne doslovno citiral njihovih besed. Dejstvo je, da angleška cerkev, ki je ostala vsaj v zunanosti sorodna katoliški cerkvi, dejstvo je, da uvaja spoved nanovo. Nam ni treba protestantov in njihovih besed, da spoznamo potrebo spovedi. Samo osvetle nam razum, da vidimo še jasnejše, kar je pribito kakor na dlani: spoved je zahteva človeške narave, narava je v lasti gospodarja življenje, Boga in ta Bog nam je spoved dal, da si lajšamo vest, da si čistimo dušo v vodi četrtega zakramenta.

Znana je zgodba o neumnem hlapcu nekje na Gorenjskem, ki je šel in svoje grehe zaupal nekemu hrastu v gozdu. Kadarkoli je čutil potrebo, je izpovedal grehe v luknjo, ki jo je v hrastu izvrtal, narkar je luknjo s čepom zopet zabil. Norec. Norec gor, norec dol, kaže nam pa le, da še norec želi olajšave težkim kamenom greha, ki mu vest teže. Slišali ste že zgodbo o pastirju, ki je nekoga ubil in oropal. Tako težko mu je bilo to grozodejstvo prenašati, da ni mogel strpeti. Pravi pravljica, da je šel ven v dobravo in izročil svojo strašno skrivnost navadnemu zelenemu grmičku. Samo, da se je enemu izgovoril. V svojo nesrečo je storil to, pripoveduje zgodba. Ko je čez leta drug pastirček zapiskal na piščal, ki si jo je izrezljal iz palčice onega grmička, je piščalka pela samo o onem umoru.

Nisi še nikoli nosil skrivnosti v svojem srcu? Nosil si jo, nosil. Kajne, kako je bila težka? Kakor kamen je težila. Komaj si čakal trenutka, da si se skrivnosti znebil. Časih je bilo treba trde volje, da si jo mogel zamolčati. Čemu toliko govorimo o škarjah in ženskem jezičku? Jezičku, ki časih nima drugega dela, kakor da trosi razne skrivnosti po hišah in cestah. Uboga človeška narava je taka, da ji je vsaka skrivnost kamen, ki mora ven iz srca. Če imaš žalost v srcu ali grenko bol, ali ne greš in se potožiš prijatelju, sovrstnici? Samo ta izpoved tvoje žalosti je že obenem tiha tolažba. Izgovoriti se moramo, izpovedati. Ustvarjeni smo tako in treba je dolge in trde vaje ali pa hude zakrknjenosti, da more človek biti nemi zid, ki ničesar ne izda.

Greh, greh, to je šele skrivnost. In te skrivnosti ne moreš kar tako iztrobiti v dan meni nič, tebi nič. Greh. Vsak izmed nas ga je imel v srcu. Kako to teži, kako reže. Neizpovedan greh je skala, ki polagoma zmečka srce pod svojo težo. Da, ne le srce. Tudi telo zlomi. Zakaj z grehom se naseli v srce žalost, nepokoj, nezadovoljnost s samim seboj in z življenjem. Žalost, nepokoj in nezadovoljnost so pa telesnemu in duhovnemu življenju zajedavci, ki pijo mozek in kri dobre volje. Treba ga je izpovedati. Da, če bi Bog ne bil ustanovil tega zakramenta, človek bi si menda sam iznašel nadomestno spoved, najbože na kakršenkoli način.

Zakaj naša narava je kakor voda, ki vrže iz sebe mrtva telesa. Greh je mrhovina in ta mrhovina mora ven. Če ostane v nas, bo počasi tudi duša s telesom vred mrhovina.

Kako velik je blagoslov spovedi. Blažena usta, ki so govorila: Prejmite svetega duha. Komur boste grehe odpustili, jim bodo odpuščeni.

Spovednik, pokaži svoj "licence"

A. U.

BUSINESS" in "licence" sta poleg "dolarja" najbolj pogostne besede v slovarju vsakdanjega življenja. Vedno so nam te besede v ustih, morda ga ni dneva, da bi nam ne bile te besede prišle na jezik, če že ne večkrat, pa vsaj enkrat. Gospod in delavec, oba imata pečat. Gospod, ki lasti podjetje, tovarno ali trgovino in delavec, ki je zaposlen, vsak imata svoj business, oba morata imeti "licence" dovoljenje, da si služita kruh z delom mašin in z delom svojih rok. Eden od komercialne uprave mesta ali države, drugi od svoje delavske unije. Vsakdanji kruh zavisi od businessa in licence. Ali je čudno, da so nam te besede vedno v pogovoru. Zlasti še, odkar švigajo vsako minuto avtomobili mimo nas s svojimi licencami? Ti nas kar naprej zavajajo, da mislimo neprenehoma na licence. Ali je čudno, da v teh časih licenc in businessa tudi duhovnika poimenujejo z imenom, ki ga dajo ponavadi le trgovcem in tovarniškimi podjetnikom in zahtevajo od njega: pokaži nam svoji božji "lajsens"? Kje imaš licenco za svojo duhovno trgovanje? Predvsem za eno svojih opravil, ki ga imenuješ ti duhovnik najvažnejše in najsvetejše — za spovedovanje.

Duhovnik in trgovina. Ušesom zveni tako nerodno in grdo ob teh besedah kakor ob besedah: hudič in Bog. Pa bi vendar dali odgovor na vprašanje nejevernih redarjev-policajev, ki jim je pripel zvezdo na suknjič bogvekdo, da so tako v skrbeh za razne božje licence? Sto odstavkov bi lahko napisal o sredništvu duhovništva, sredništvu med Bogom in človekom, sredništvu, ki mu je sam Bog dal pečat božje službe. Toda samo enemu med duhovnimi opravili dve, tri besede. Najvažnejšemu in najsvetejšemu. Kdo je dal izkaznico dovoljenja spovednikom. . . ?

Bog Kdo drugi? Samo On, ki mu je človek v svoji upornosti vrgel kamen greha v obraz, samo On more zopet prikleniti človeka grešnika na svoje srce in mu reči: pojdi, odpuščeni so ti tvoji grehi. Troedini: Oče, Sin in Sveti Duh.

Bog in komur on da dovoljenje, da v njegovem imenu dviga roko in odpušča. Duhovniki si laste to pravico. Kdaj jim jo je dal? Evangelij je izkazilo, s katerim se lahko duhovnik izkaže: poglej svet, božje naročilo: Kristus je dahnil v apostole in jim je rekel: "Sprejmite svetega Duha. Komur boste grehe odpustili, so jim odpuščeni; komur jih boste zadržali, so jim zadržani." Kristus, druga oseba Trojice, So-stvarnik in So-posvečevavec duš ima pravico odpuščati grehe. Dokazal je to sam nešteto krat. Če ima pravico odpuščati grehe, ima tudi pravico druge pooblaščati, da v njegovem imenu vrše službo velike božje ljubezni. Dal jo je apostolom, po njih ima to oblast vsak duhovnik, zakaj po mašniškem posvečenju, postane duhovnik člen duhovne verige, ki se vije iz prvih let cerkve v vso zgodovino Kristusove ustanove, postane naslednik prvih učencev Kristusovega evangelija in kot tak sprejme tudi nasledovno pravico do altolja in spovednice.

Kdor ima vero in sicer vero, ki se ponižno uklanja skrivnostim božjim in ne dviga vedno glave kvišku v drzni, ošabni zvedavosti: "vedeti hočem, zakaj verujem, zakaj tako in ne drugače. . .", kdor ima vero ponižnih, njemu je evangelij zagotovilo, da je duhovnikova roka ona roka, ki venomer dviga božjo dlan na kvišku za veliki križ odpuščanja ubogemu grešnemu človeštvu. Naj bo duhovnik sam grešnik, v trenutku, ko odpušča govori iz njega Kristus-Bog besedo svoje naizmerne ljubezni.

Pismo za slovenske časopise v tujini.

Že zadnji dve leti praznuje tu doma cela Slovenija vsako leto takozvano izseljeniško nedeljo. Družba sv. Rafaela za zaščito slovenskih izseljencev je dosegla z praznovanjem te nedelje naprej to, da je vzbudila v celem narodu večje zanimanje in skrb za naše izseljence in svoje izseljeniško vprašanje sploh.

Na to nedeljo se je po vseh slovenskih cerkvah pridigalo o izseljeništvu in izseljencih zlasti pa o dolžnostih domovine do izseljencev, opravljale so se molitve za slovenske izseljence po celem svetu in pobirali so se darovi za družbo sv. Rafaela, ki vodi tu doma delo naroda za svoje izseljence. Da smo s praznovanjem te nedelje dosegli že ta svoj namen, to so pokazali zlasti letošnji slovesni sprejemi ameriških in nemških Slovencev, ko so prišli domov na obisk.

Sedaj pa treba stopiti korak naprej. Izseljeniška nedelja mora začeti reševati drugo točko našega izseljeniškega programa, namreč ohranjenje ali deloma obnovljenje zveze domovine z izseljenci in izseljencev z domovino. To bomo pa dosegli, če poživimo pisemske zveze med sorodniki in prijatelji hu doma in onim v tujini. To drugo nalogo izseljeniške nedelje bomo pa dosegli samo, ako se bo izseljeniška nedelja praznovala tudi doma, dragi slovenski izseljenci, po vseh Vaših slovenskih družinah in naselbinah po vseh Vaših naselbinah po vsem svetu, koder ste naseljeni

Zato prihaja družba sv. Rafaela pred vse slovenske izseljence celega sveta, zlasti vse gospode slovenske izseljeniške misijonarje in župnike, pred vse voditelje naših slovenskih izseljencev po posameznih naselbinah po celem svetu, pred vsa društva in jednote, pred vse naše slovenske časnike v tujini in jim v imenu celega naroda tu doma kličemo, da od sedaj dalje praznujejo to izseljeniško nedeljo skupno z nami tu v domovini.

Za letošnjo izseljeniško nedeljo je družba sv. Rafaela določila prvo adventno nedeljo, to je v nedeljo 29. novembra.

Program praznovanja izseljeniške nedelje bi bil:

1.) Po vseh slovenskih cerkvah in pri vseh službah božjih bi se ta dan govorilo tu doma o naših dolžnostih do svojih izseljencev, po slovenskih cer-

kvah v tujini pa o dolžnostih izseljencev do domačih v domovini (n. pr. zakonskih, staršev, otrok, sorodnikov, do domovine in do naroda. Večernice to nedeljo bi bile pa pri nas posvečene molitvam za vas, pri vas pa za nas tu doma in za svojo domovino.

2.) Po vseh slovenskih župnijah tu doma bi se priredile ta dan prireditve, ki bi navduševale domovino za skrb za izseljence, po naselbinah v tujini pa prireditve, ki bi vas navduševale za zvestobo do vere do domačih in do rodne zemlje.

3.) Po naselbinah kjer nimate slovenskega duhovnika bi pa to nedeljo vsa vaša društva priredila izredne seje ali sestanke in prireditve z istim programom in v isti namen.

4.) Povsodi bi se agitiralo za pristop k družbi sv. Rafaela, da bi postala tako naša skupna organizacija vseh Slovencev celega sveta.

5.) Slovensko časnikarstvo bi za to nedeljo posvetilo svoje uvodnike v agitacijo za namene izseljeniške nedelje.

6.) Pred vsem bi pa vsi delali in agitirali za to, da bi na ta dan gotovo vsi sorodniki iz domovine pisali svojim izseljencem v tujino in vsi izseljenci pa svojim sorodnikom tu sem domov. Tako bi se ta dan obnovile vse, marsikje že morda zrahljane družinske vezi med domačimi in izseljenci. Z obnovljenjem in okrepljenjem posameznih družinskih vezi bi se tako pokrepile tudi splošne zveze med domovino in izseljenci.

Tu doma bo družba sv. Rafaela izdala vsako leto posebno pismo, katero bo razdelila po celi Sloveniji vsem sorodnikom in prijateljem izseljencev, da ga bodo podpisali in Vam odposlali v tujino.

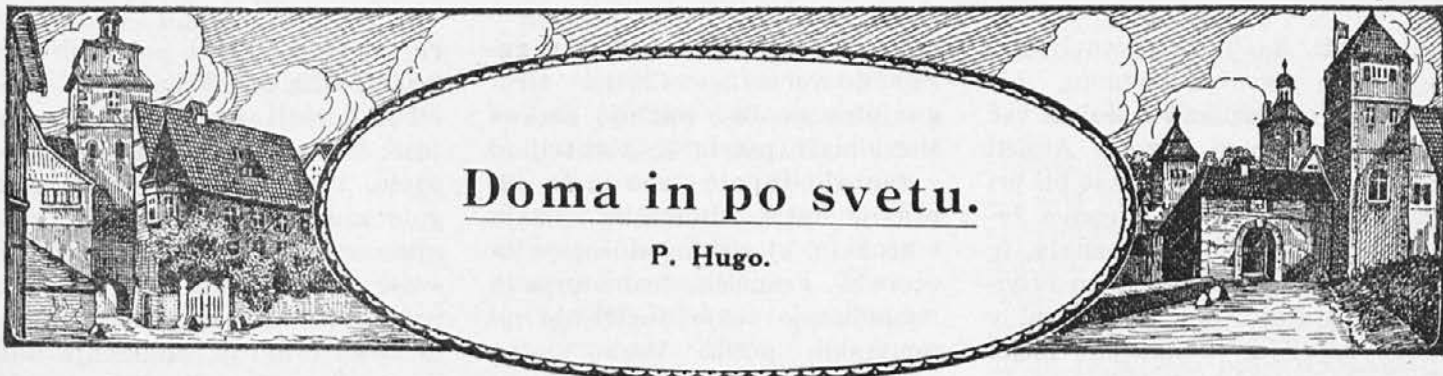
Dragi bratje in sestre! Letošnje leto nam je pokazalo kako smo si še mi in Vi — če tudi nas ločijo tolike razdalje blizu, kako smo še ena kri, en narod, pa tudi eno srce. Ostanimo tako združeni tudi v prihodnje! Ostanimo si zvesti drug drugemu, mi Vam in Vi nam, da pa to dosežemo, praznujemo v prihodnje vsako leto vsi Slovenci po vsem svetu svojo izseljeniško nedeljo.

Zato, bratje in sestre, pozivljamo Vas, da praznujete letos 29. novembra kot nedeljo naše skupnosti in naše medsebojne ljubezni.

Družba sv. Rafaela.

Predsednik: P. Kazimir Zakrajšek.

Doma in po svetu.

P. Hugo.

Smrt odličnega sobrata.

Dne 27. nov. je v našem ljubljanskem samostanu nepričakovano izdihnil preč. P. Angel Mlejnik, O.F.M. Prebolel je težko bolezen takozvano suho pljučnico. Skoraj popolnoma je že okreval. Ravno zvečer pred smrtjo je pisal enemu ameriških sobratov, da se počuti kot bi ne bil nikoli bolan. Par ur pozneje so ga našli v začetnih vzdihih. Po dovršenih študijah, ki jih je končal v Gradcu je bil dolgih 40 let profesor modroslovja in bogoslovja. Vmes je zavzemal razne častne službe. Dvakrat je bil provincijal, štirikrat generalni vizitator na Hrvaškem in Poljskem. Letos mu je bila poverjena ista služba za Dalmacijo. A se ji je moral radi boleznimi odpovedati. Bil je tudi oče našega komisarijata. Kot takratni provincijal je pristal na zamisel P. Kazimirja in z Rimom vse uredil, kar je bilo potrebno. Če bi on ne bil za to, bi komisarijata morda še danes ne bilo. Ohraniti mu hočemo hvaležni spomin. Bog naj mu plača ves trud!

Kakor v prvih časih krščanstva.

Preganjanje kristjanov na Kitajskem nudi mnogo prizorov, ki se zde, kakor bi bili iz mučeniške dobe prvotnega krščanstva. Tako poroča misijonski škof Msg. Galvin o nekem ganljivem slučaju, ki se je zgodil v krščanski občini Huan Ja San ob reki Jančečan, kjer so bile zadnje čase velikanske povodnji. To nesrečo so izrabili tamkajšnji komunisti. Ropali in morili so vse vprek.

Pred vsem pa so hotel dobiti v roke pastirja imenovanega misijona Rev. Macguira. Nekoč so poslali k njemu berača na ogled, da poizvedo, kdaj in kje bi ga najlažje zajeli, ker se je opozorjen na nevarnost po možnosti skrival. Čez noč je navadno bival pri kaki krščanski družini. Nekega dne se navalijo na misijonsko postajo. Misijonar je bil sicer takčas doma, a skrit. Ko vdero notri, najdejo samo dve učiteljici, ki pa niso hoteli nič vedeti, kje se "Evropejec" nahaja. Med siljenjem vanje, da morajo povedati, kje se skriva, je on ušel iz hiše v polje in tam celo noč prebil. Ko okoliški kristjani zvedo, da je njih duhovni oče v nevarnosti, se napoti neka deklica Roza na misijonsko postajo, če bi mu mogla kaj pomagati. A tam zve, da je duhovni oče že na varnem. Roparji, katerim je tiček ušel in so morali z dolgim nosom oditi, jo zgrabijo in ji groze s smrtjo če ne pove, kje "Evropejec" ostaja čez noč. Toda tudi ona ni hotela ničesar vedeti o tem, dasi ji je bilo znano. Razjarjeni komunisti so jo vlekli s seboj. Kaj se je z njo pozneje zgodilo, poročilo ne ve povedati.

Li more biti katoličan patrijot?

To vprašanje je znova, kakor že tolikrat, prišlo na površje. Povod temu je dal znani angleški konvertit in svetovno znani pisatelj Hilarij Beloc s svojo novo knjigo "Eseji katoličana". On pravi, da katoličan ne more biti idealen državljani moderne države. Kajti

moderne države zahtevajo od njega marsikaj, kar je v kričnem nasprotju s tem, kar vera in Cerkev zahtevata od njega. To izjavo so z zadoščenjem sprejeli oni, ki so katoličanom že od nekdaj odrekli pravo, odkritosrčno patrijotstvo ali domoljubje. Vprašanje pa je, če je njih zadoščenje upravičeno. Tak patrijot kakor oni, ki vse obožujejo in v zvezde kujejo, kar država odredi in zahteva od svojih podložnih. brez ozira na to, ali je v skladu z višjo postavo ali ne, katoličan res ne more biti. In to ni nečastno zanj, niti se mu radi tega sme odrekati pravega patrijotstva. Nasprotno, ko bi jih posnema! bi bil laži-patrijot. Podoben bi bil tistemu, ki bi svojemu prijatelju, ki ga navaja k tatvini, goljufiji itd. dejal: Ti nisi moj pravi prijatelj, ker mi nočeš pomagati. Tako patrijotstvo mi katoličani prav radi pustimo patrijotom modernih držav, ki na debelo gazi jo naravno, božje in cerkveno pravo. Kajti naše patrijotstvo ni malikovastvo, kakor njihovo, ampak je zasidrano v Bogu, zato posvečeno. Med nami kot takimi patrijoti se vladar, bodi že kakoršenkoli, brez spremstva in orožja lahko mirno in brez strahu ziblje. Pred patrijoti malikovavci pa ni nikoli varen. Zato le počasi z očitki, da nismo in ne moremo biti pravi patrijoti.

Čegav je Edison.

Komaj je slavni Edison zatisnil oči, so ga že začeli pripadniki raznih svetovnih nazorov zase re-

klamirati, da bi se postavljali z njegovim slavnim imenom, ter imeli en avtoritativni dokaz več za svoj svetovni nazor. Ateisti so dejali: naš je bil, ker je bil pri nas učlanjen. Toda njegova žena, ki ga je najbolje poznala, je izjavila, da si ga ateisti po krivici prilastujejo, ker je veroval v neko najvišje, božansko bitje. Svobodomisleci so trdili, da spada v njih vrste. No, tisti svobodomisleci, ki so obenem ateisti si ga iz povedanega vzroka prav tako ne morejo lastiti. Pač pa oni, kateri sicer priznavajo Boga in dolžnost gotovega odnosa do njega, a jim je glede tega najvišji pravec lastni razum, lastna glava, nekaka druga avtoriteta. Pa tudi ti nimajo vzroka se z njim bahati, kot s kakim stebrom nositeljem njih svetovnega nazoranja. Zakaj v versko-modroslovnih vprašanjih je bil Edison velika ničla. Kadar se je spustil na to polje, mu je veljalo: Si ta cuisses . . . Če bi bil molčal, bi se ne bi blamiral. Z njim se lahko postavljajo samo znanstveniki na polju elektrike in iznajditelji. Tam je bil v resnici velik, na polju versko-modroslovnega razglabljanja pa majhen, majhen, kot šolarček, tako po talentih, kot po znanju. Žarko luč nam je prinesel na naše ulice in v naša stanovanja, v glave in srca ne, ker je bil sam mračnjak.

Originalni apostolat.

Na Francozkem se je pred štirimi leti počela širiti neka svojevrstna romarska bratovščina pod imenom "Tovariši sv. Frančiška". Njeni udje so sami mladi dijaki, počeni od 17 leta. Med počitnicami vzamejo v roke romarsko palico in jo posamič, oz. dva in dva, peš mahnejo na kako božjo pot. Spotoma prenočujejo pri dobrih ljudeh, z vsem zadovoljni, kar dobijo. Zvečer zbero vse kar je dobre volje na vasi, zapojejo par pesmi verskovzgojne vsebine,

napravijo kratek nagovor in zaključijo večer z molitvijo. Drugo jutro gredo v bližnjo cerkev k sv. maši, potem še gostiteljem v zahvalo zapojejo in se odpravijo dalje. Doma se zbirajo v krožkih, kjer se navdušujejo za vzore sv. Frančiška trubadurja in izmenjavajo svoje doživljaje na romarskih potih. Vsako jutro gredo k sv. maši, med katero imajo premišljevanje. Francozki škofje so ta apostolat blagoslovili in priporočili, zato naglo zajema mladino. Res lep moderni apostolat, nekaj čisto drugega kot nemški Wandervogel. Ptiči selivci.

Velika vode je oblast.

Je vprašanje, kateri izmed naravnih elementov, ali ogenj, ali ogenj, ali voda huje gospodari, če se izmuzne iz kroteče človeške roke. Kitajci ob reki Jancečanu bi gotovo dejali, da voda. Še tako ogromni požar bi ne zahteval stotisočev človeških žrtev, kakor jih je voda. Enonadstropne hiše se sploh niso videle iz valov. Le tisti, ki so se mogli rešiti v drugo nadstropje, so jim ubežali, v vedni nevarnosti, da hiša postane ladja. V neko dvonadstropno sirotišnico, kjer so trepetale lačne sirote, je skozi okno drugega nadstropja priplaval živ prešič. Seveda so ga njih varuhi radostno pozdravili, ker jih je rešil še druge skrbi, kje dobiti hrane za lačne želodce. Takoj so ga zaklali, in jim pripravili dobro kosilo.

Oreh za telepate.

Ob nedavni smrti mažarskega škofa Msg. Lanyi-ja je časopisje znova pogrelo čuden slučaj telepatije, ki je z njim v zvezi, in se je dogodil na pragu svetovne vojske. Imenovani škof je bil osebni prijatelj avstrijskega prestolonaslednika Franca Ferdinanda. Na dan njegovoga umora v Sa-

rajevu se je škof ob pol štirih zjutraj zbudil iz težkih sanj. Skočil je k svoji pisalni mizi, da napiše, kar se mu je tako živo sanjalo. Prepričan je bil, da niso gole sanje, ampak resnica. Sanjalo se mu je, da se je vsedel k svoji pisalni mizi, da pregleda pošto. Eno izmed pisem je imelo širok črn rob, znamenje žalnega obvestila. Pogleda naslov in vidi, da je lastnoročna pisava Franca Ferdinanda. Odpre pismo. Na vrhu zagleda na sinjem polju poulično sliko: avtomobil, v njem pet oseb, zadaj Franc Ferdinand s soprogo, njima nasproti neki general, spredaj pri šoferju neki častnik. Iz množic ob strani se pririjeta dva mladeniča in začneta streljati na avto. Pod to sliko je bilo besedilo sledeče vsebine: Predragi g. škof! S tem Vam poročam, da sem bil danes v Sarajevu obenem s soprogo ustreljen. Postala sva žrtev političnega morivca. Prosiva Vas, spominjajte se naju v svojih molitvah in pri sv. mašah. Priporočava Vam svoje uboge otroke! Skrbite tudi zanaprej zanje, kot doslej. — Franc Ferdinand. — Sarajevo 28. jun. ob pol 4 zjutraj. — Ko je škof to pismo, ki je je v sanjah prejel in bral, zburjen natančno zabeležil, je padel na kolena in začel moliti sv. rožni venec za umorjena. Strežniku, ki ga je prišel klicat za sv. mašo je naročil, naj pokliče mater, ki jo je imel pri sebi in še nekaj drugih gostov, da prisostvujejo sv. maši za umorjena. Po sv. maši je nervozno pričakoval brzjavnega obvestila o umoru. Točno dvanajst ur pozneje ob pol 4 popoldan mu je bila skrivnostno razodeta vest z Dunaja brzjavno potrjena. To je vsekako zanimiv slučaj za telepate. Slučaj je toliko bolj zanimiv, ker škof ni prejel te vesti v trenutku umora, ampak sedem naprej. Franc Ferdinand in Zofija sta bila umorjena 28. jun ob pol 11. dop. ne ob pol 4. zj.

Dobro mu je povedal.

Znani časniški magnat Hearst je pred kratkim naslovil na našega predsednika Mr. Hooverja daljše izpraševanje vesti, radi vladajoče krize. Povod mu je dal predsednikov poziv na metodiste, naj mu potom dobrodelne akcije pomagajo čez zimo prehraniti milijone brezposelnih. Mr. Hearst pravi, da se je obrnil na napačni naslov. Kajti skrb za brezposelne ni, vsaj ne v prvi vrsti, zadeva kake cerkve, ampak države. Ona ima skrbeti za časnih blagor svojih podložnih. Dobro mu je povedal. Res je, tudi cerkve imajo to dolžnost. A nekaj čisto drugega je tozadevna dolžnost države, kot raznih cerkva. Dolžnost države izvira iz takozvane delivne pravice, medtem ko dolžnost cerkva izvira iz ljubezni. Podložni kot celota imajo pravico od države zahtevati, da se briga za njih časnih blagor, s tem da skrbi za pravilno razdelitev zemskih dobrin v svojem območju. Od cerkva tega zahtevati nimajo pravice, ker je njena dolžnost le dolžnost ljubezni, ne pravice. Njo lahko prosijo, naj jim pomaga. Sicer je pa ni treba prositi. Ljubezen da, četudi ni prošena. Nihče pa ne gre prosit, da niti prostovoljno podeljene miloščine ne sprejme, dokler ima kakega dolžnika, od katerega lahko zahteva česar potrebuje. Takemu je milostno rezan kruh grenak, če ima kaj ponosa v sebi. So zares čudni razni državniki. Drugače tako skrbno gledajo, da bi cerkev kje ne vtaknila svojih prstov v njih območje. V takih krizah, kakor jo zdaj doživljamo, jo pa sami kličejo na pomoč, dasi države stokrat lažje pomagajo in bi morale pomagati kot cerkve. Tako dela nezakonska mati, ki odda svojega otroka v sirotišnico, kjer je kruh miloščine, ko bi ga lahko in morala sama rediti in vzgajati.

Brez molitve bi bil ponorel.

To ni izjava kakega duhovnika, ali kakega pobožnjaka, kot bi morda na prvi pogled kdo mislil. Ne, izjava je velikega indijskega misleca in voditelja Marathma Gandhi-ja. A čujmo njegovo izjavo v celoti: Tako le je izpovedal nekemu časniškemu poročevalcu: Molitev mi je rešila življenje. Brez nje bi bil že davno ponorel. Grenke skušnje, javne in zasebne, so bile delež mojega življenja. Začasno so me tirale v obup. Če nisem postal njegova žrtev, se imam zahvaliti molitvi. Začel sem z nevero v Boga in molitev. In tja do zrelih let nisem čutil kake praznine v svojem življenju. V tej zreli dobi pa sem začutil, da, kakor je hrana telesu neobhodno potrebna, tako molitev duši. Milijoni kristjanov, hinduijcev in mohamedanov najde edino življensko tolažbo v molitvi. V vaših očeh so morda lažniki, morda samoprevaranci. Jaz pa pravim da ta "laž" mene, iskatelja resnice, očaruje, če je laž, kar je dalo glavno oporo mojemu življenju, brez katere bi ne mogel niti trenutek živeti. Kljub obupu, ki je bulil v me s političnega obzorja, nisem nikdar zgubil svojega miru. Naletel sem na ljudi, ki so me radi tega miru zavidali. Ta mir prihaja od molitve. Ni v moji moči vam vlitati vero v Boga. So dejstva, ki so sama po sebi jasna, so pa druga, ki se jih ne da dokazati. Prosim vas samo obnovite vero, ki je spodkopana. V ta namen se boste morali pač v marsičem preorijentirati, kar vas zasleplja in zanaša korak. — Prav za prav je sramota, da mora otrok teme učiti otroke luči pravih potov življenja. Neprimer- no lažje bo enkrat temu otroku teme, ki z lučjo nepokvarjenega razuma in z molitvijo išče resnice, kot otrokom nadnaravne luči, ki so si jo sami upihnil in se zraven še s pametjo skregali, da so

po besedah sv. pisma kot konj in mula, ki nimata pameti.

Komunistični priganjači.

Tako bi po vsej pravici imenovali one zaslepljene in zakrknjene kapitaliste, ki še danes, ko milijoni stradajo, svoje izobilje rajši trosijo za presite živali, kot za lačne sobrate in sosesre. Nedolgo tega smo brali o banketu konj, ki so ga dirkači priredili svojim grivastim ljubljencem. Pa ne v hlevu, kamor spadajo, ampak ob svojih mizah. Pred kratkim pa smo brali, da je neki Dr. Maude F. Ide svoji perzijski mački Mitzi ob smrti volil razkošno opremljeno stanovanje in \$15.000, da bo "dražestna gospodična" miši lahko svojim proletarskim sovrstnicam pustila. Ker je ta 10. okt. poginila je bila seveda ta mačka renta prišteta ostali zapuščinini, ki znača \$226.500. Seveda je morala prej posebna komisija uradno ugotoviti, da je mačka poginila in izdati "mrtvaški list." — Komunisti nimajo boljših agitatorjev za komunizem, kot so taki kapitalisti, pa še tisti zraven, ki puste na take in podobne načine izzivati lačne

Ubogi za uboge.

Sinovi in hčere asiškega ubožca sv. Frančiška, dasi sami po svojem poklicu ubogi, vendar marsikakega lačnega nasitijo, ne samo s kakimi lepimi nauki ampak tudi v resnici. Nov dokaz za to so doprinesli naši detroitski sobratje. Ko je lansko zimo začela beda vedna huje stiskati uboge sloje, tako da niti najpotrebnejšega niso več zmogli, so s pomočjo svojega III. reda odprli "Frančiškovo kuhinjo." V njej so lačni dobivali zajterk, ali kosilo za borih 5 centov in še cenejega. Vsega skupaj je kuhinja poslovala 125 dni, to je štiri zimske mesece. Dnevno 1000 jih je našlo hrano, 300 zajterk, 700 pa kosilo. Tedaj jih je vsega skupaj

skozi označeno dobo nad 100.000 hranjenih. Letos, ko je beda še večja, jo bodo skušali še na širši podlagi tešiti.

Junakinjo ljubezni.

Italijanska vlada je odlikovala s srebrno svetinjo S. Modesto Ravassa, iz kongregacije Hčera Marije Pomočnice, ki že 30 let deluje med gobavci v gobovski koloniji Contractation v Južni Ameriki. Pred 25 leti je sama postala gobova. Ko je prvič začutila, da je postala žrtev gobavosti, je bila na to popolnoma pripravljena in vsa udana. Saj je že kot mlada sestra, ko se je javila za ta apostolat, Boga takole prosila: "Moja želja je, vse dni mojega življenja posvetiti tem ubogim. Če bom kedaj sama postala žrtev strašne bolezni, že zdaj prosim Boga, naj mi vsaj roki pusti nedotaknjeni, da bom mogla nadaljevati svoje delo in obraz, da ne bo vzbujal gnusa. Na ta način se bom mogla posvetiti negovanju gobavih brez nadaljnega strahu okuženja in jim v krogu sosester streči brez odbijajoče zunanosti, ki tudi od čednostnih zahteva toliko premagovanja." Za to junakinjo krščansko ljubezni ima Bog pripravljeno ne srebrno svetinjo ampak zlato krono z biseri posejano.

In zdaj še ti Amerika.

Amerikanci so bili doslej znani kot najbolj tolerantni napram veri in Cerkvi. Dasi je nad polovico paganov so verne pri miru pustili, da celo gentlemeni so bili napram njim in njih veri. V zadnjem času pa se zdi, da je tudi Amerikance že zajelo svetovno ateistično gibanje, ki se iz Rusije kakor svoj čas "španska" širi po vsem svetu. Cincinnatski nadškof Msg. McNicklas svari

pred ateistično propagando in narodnim odpadom od vere. Značilen dokaz, da ima to svarjenje svojo podlago, je med tolikim drugim tudi ta, o katerem nam poročajo iz San Diego, Cal. Šolski odbor v Tijujani, Cal., je na podrejeno učiteljstvo naslovil odredbo, po kateri je bilo isto primorano otrokom deliti knjižice z naslovom: Ni Boga. Otroci, ki knjižice niso hoteli sprejeti, ali jo proč vrgli, raztrgali, so bili izključeni. Neka katoliška učiteljica pa, ki knjižic ni hotela med otroke deliti, je bila odslovljena. Proti taki samolastni odredbi krajevnega šolskega odbora, ki je v polnem nasprotju z državno ustavo, je 200 starišev javno protestiralo pri guvernerju. Ni dvoma, da bo predrzni šolski odbor za to dobil svojo zasluženico. Pa je že to dosti slabo znamenje, da si je kaj tacega upala. Mora vedeti, da naskakovavni ateizem tudi v Ameriki že zori.

Ženske na braniku vere.

Španski katoličani s skrbjo gledajo v bodočnost, odkar se je umaknil s predsedniškega stola prvi predsednik Alcala Zamora. Vanj, kot prepričanega katoličana so stavili zadnje upanje, da jih bo obvaroval najhujšega. Ne more se mu očitati, da bi bil kot predsednik zatajil svoje prepričanje, čeravno se je za njegove kratke vlade marsikaj zgodilo, kar ni kazalo, da ima mlada republika prepričanega katoličana za predsednika. Treba vpoštevati razmere, v katerih je država po strmoglavljenju monarhije. — Zdaj, ko jo pri parlamentarni mizi urejujejo, se je pokazal moža. Ko je videl, da ne more odvrniti najhujšega kulturnega boja, je odstopil. Njegovo mesto je za-

vzel Manuel Azana, radikalist in eden izmed voditeljev prevratnih elementov. Ustava, ki jo zdaj točno uzakonjujejo, kaže, da imajo bolševiški elementi pod njim svobodne roke in jih temu primerno tudi rabijo. Verni možki le preveč molče, v kolikor ne pomagajo hlapcem teme. Pač pa so se ženske dvignile k obrambi vere in Cerkve. Poldrugi milijon njih podpisov v 35 debelih zvezkih so zbrale in poslale graditeljem nove ustave, v protest proti verskim in proticerkvenim postavam. Ker jim je bila priznana volivna pravica, njih protesta pač ne bodo mogli kratkomalo v koš vreči. Nekateri izmed cortesov se sicer norčujejo iz njih vernosti, a splošno je njih odločnost napravila velik vtis na zbornico. Upanje je, da si ne bo upala do skrajnosti. Pripravljeni pa morajo biti španski katoličani na najhujše. Jutri so lahko na tretjem mestu za Rusijo: Rusija, Mehika, Španska.

Pojdimo torej v Betlehem.

Tako so pastirčki ono prvo sveto noč sklenili, ko se jim je angel prikazal in naznanil rojstvo Rešenika. Razlagavci sv. pisma menijo, da so bili to pastirji iz sedanjega Beit Sahurja blizu Betlehema. Če je to res, potem ni samo slučaj, da se je zdaj cela ta arabska vas, ki je doslej spadala v grško razkolno cerkev, priglasi-la za prestop v katoliško cerkev. Zaenkrat jeruzalemski patriarh, kot najvišji predstavnik katoliških oblasti sv. dežele, še ni ničesar ukrenil glede tega. Je treba prej ugotoviti, kaki nameni so bili merodajni, da so se odločili za ta korak. Kakor hitro bo spoznal, da jim je samo za resnico, jim bo rad podal roko, da jih popelje v pravi hlev Kristusov.

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Salezij

Komaj sem si malo oddahnil, potem ko sem bil Ave Marijo izročil prejšnjemu uredniku, že me je tu pa tam podregal kak sobrat, češ, zakaj se nič več ne oglasim v Ave Mariji. Izgovarjal sem se, kako zelo me razne dolžnosti ovirajo. Ni veliko pomagalo. Proti koncu meseca oktobra pa me dobi Father Hugo ter mi — meni nič tebi nič — reče, da ne gre, da bi kot bivši urednik stal ob strani. Vzeti moram "Glasove", ker bo sam začel z novim kotičkom za tretjerednike. Ni kazalo drugega, kakor da sem se uklonil. Kako se tudi ne bi? Saj je Father Hugo imel redno že tri glave v Ave Mariji. Če bi ne dal nobene stran, bi se v decembersi številki predstavil kar s štirimi glavami.

1. — Pogled nazaj.

V našem vodilu imamo pravilo, da se ne smemo ozirati nazaj. Menda se ne bom pregrešil proti temu pravilu, če sem dal prvega oddelku naslov: Pogled nazaj. Večkrat v svojem življenju se mora človek ozirati nazaj. Če ga kot otroka preganja porednež, da mora bežati, bo večkrat pogledal nazaj, da bo videl, kako daleč za njim teče in če ga bo kmalu dohitel. Ko si nadalje človek po mnogem izbiranju izbere poklic, se mora zopet ozreti nazaj in si izprašati vest, da bo ob mejniku življenja pometel smeti iz svoje duše in si očistil srce. Dober gospodar dela vsaj vsak mesec račune in gleda nazaj v svoje računске knjige. Tudi jaz se moram ob prevzemu tega kotička

ozreti nazaj, da postavim nekak mostiček med poročilom današnjega in prejšnjega meseca.

Pusto in enolično je bilo pred mesecem, tako zelo zelo pusto, da je Father Hugo začel svoj kotiček z "Dobo kislih kumar." Nič manj pusto in enolično ni tudi sedaj, ko pišem kroniko za decembersko številko. Če bi hotel posnemati pisatelje, bi navil staro lajno in bi kljub drugačnim občutkom zapisal nekako tako-le:

Pozna jesen . . . Listje po drevih vedno bolj porumeneva in odpada. Dež, oblaki in megla prevzemajo menjaje se žezlo v kraljestvu jeseni. Gospod mraz oddeva v teh hladnih jutrih svojo gospo soprogo s prelestnim in prozornim pajčolanom, ki mu navadni zemljani pravijo slana. — Naše drage sestrice cvetlice iz dneva v dan vedno bolj klonejo svoje glavice, dokler slednjič ne ležejo v naročje matere zemlje. Naši leteči bratci v zraku, viteški gospodiči ptiči, so brez slovesa zapustili naše kraje in se preselili v Indijo Koromandijo, ki leži nekje za devetimi gorami in desetimi deželami. Njeni prebivavci drže vedno roke v žepu, kadar so pa lačni, jim pečeni golobi priletijo v usta . . . In tako dalje.

Mi v Lemontu ne poznamo veliko take poezije. Tudi se ne tolašimo s kako Indijo Koromandijo. Gradove zidati v oblake je sicer prijetno, ampak ne donša koristi za življenje. Zato si pomagamo sami in Bog nam pomaga po naših dobrotnikih.

Kadar dopušča vreme naš brat Metod pridno orje s traktorjem

njive, s katerih so spravili pridelke. Brat Viktorijan nas hoče za zimo preskrbeti s solato in drugo zelenjavo, ki jo je pridelal na vrtu. Drugi pripravljajo zelje, shranjujejo paradižnike, fižol, peso, korenje in tako dalje. Father John je letos prav zgodaj zavaroval in pokrtil panje, da njegovih čebel ne bo zeblo čez zimo. Father Hugo ob vsakem prostem času pohiti na hrib, kjer s pomočniki izboljšuje prostor okoli "grote." Nasadili so v polukrogu grmičevje, ki jih je darovala Mrs. Blaess, kakor je bilo omenjeno v zadnji številki. Istotako v polukrogu so nasadili tudi vitke topole. Vmes je par cipres in borovcev. Tik ob "groti" bodo naokoli še posadili tulpe in druge cvetlice. Zadaž so oba hribčka obdali s kamenjem trije delavci iz La Salle. Še več skrbi bomo morali posvetiti "groti" spomladi. Nasejali bomo okoli lepe trave in jo pozneje sproti odrezavali. Okoli jezera, ki bo kmalu očiščeno, bo vodila bela cesta in po njej bodo hodili romarji. Pri lurški votlini bomo drugo leto postavili razne olean-dre, ki smo jih že nekaj dobili iz Jolieta. Darovala sta jih Mr. G. Gašperič in Mr. Frank Muškric, za kar jima Bog plačaj. Že sedaj nas dosti ljudi obišče, kaj bo še le drugo leto, ko bo rajsko lepo na hribu.

Spodaj pod "groti" in jezerom imamo pokopališče. Od tam bodo speljane postaje križevega potta. Letos je naša družina korporativno šla na pokopališče na Vernih duš dan. Zmolila je tam

kaj molitve za mrtve in prižgala lučke na grobovih. Zjutraj smo imeli slovesni Requiem za umrle člane apostolata sv. Frančiška, kakor je bilo naznanjeno.

13. novembra se je poslovil od nas dobro poznani Father Odilo in došlazičvgbkqj12345612345 in odšel začasno za župnika v Detroit. Obilo sreče!

2. — Neslovesne obljube.

Enega brata novinca smo pustili k neslovesnim obljubam. Tudi to še spada pravzaprav pod poglavje "Pogled nazaj." Ker ga pa hočem izrabiti za nekaj drugega, naj ima poseben oddelek.

Dne 9. novembra po osmi sv. maši je naredil obljube brat Pavel Bogolin iz Chicage. Sprejel jih je naš preč. p. komisar. Njegovi starši in par drugih oseb se je udeležilo slavnosti. To je kratko poročilo celega dogodka. Ob njem naj sledi par besed v prevdarek staršem in mladeničem.

Večkrat smo že vabili v samostan take, ki nimajo namena študirati. Zelo redki so odzivi. Menda bi vsakdo rad postal "gospod." Tudi starši bi se najbrž radi postavili s sinom. Mislijo, da tega drugače ne morejo, kakor če dajo sinu priložnost, da stopi enkrat pred oltar in zapoje "Glorijo." Seveda je to lepo. Za starše in sorodnike tudi častno. Vendar ne smete izgubiti izpred oči glavnega. Samostani niso v cerkvi zato, da bi se v njih redovniki postavljali in iskali svetne slave, ampak predvsem zato, da dajo svetu zgled samopremagovanja in žrtev. Le pogledjte v svet! Vse drvi za prazno slavo, za uživanjem in premoženju. —

Kam je ljudi vse to pripeljalo, čutite na lastni koži. Ni vam treba o tem pripovedovati in z vami vred jamrati. Obrnite v teh težkih časih svoj pogled kvišku. Poživite svojo vero. Pridobite si pravega duha, ki veje iz evangelija, duha zatajevanja. Ne ni nervozno drvenje za užitkom cilj kristjanov, ampak mirno in velikodušno, žrtve polno življenje. Starši, pošljite nam sinov, ampak vzgojite jih poprej v pravem krščanskem duhu, da ne bodo prinesli celih gora sveta s sabo. Mladeniči, oglasite se za samostansko življenje, toda ne da bi iskali same sebe. Pogledjte druge svetnike! Iz prevelikega spoštovanja do mašniškega stanu se niso dali posvetiti. Rajši so ostali ponižni samostanski bratje. Vendar so na drugem svetu najbrž bliže božjemu prestolu ravno zavoljo tega, ker so se iz ponižnosti odrekli odgovorni in častni mašniški službi.

3. — Pogled naprej.

Prve, kar vidim ob potu naprej so naše letne duhovne vaje. Začeli jih bomo zadnji teden meseca novembra. Cel teden jih bomo imeli. Videli bomo, v kolikor smo se oddaljili od svojega poklica, v kolikor se mu približali. Kar ni bilo prav, bomo popravili, v dobrem pa se potrdili. Upam, da nobeden izmed nas ne bo podoben tistemu slušatelju duhovnih vaj, o katerem gre govoreca, da se je moral po duhovnih vajah več tednov truditi, da je zopet prišel v stari tir. Dober redovnik drage volje poslušá Gospodove besede, naredi dobre sklepe ter zboljša svoje življenje. — Tudi v duhovnih vajah redovnikov imajo svetni ljudje lep

nauk. Če so potrebni duhovnega obnovenja redovniki, ki se vedno pečajo z duhovnimi rečmi, kolikor bolj so ga potrebni šele v svetu živeči ljudje, ki tako malo mislijo na cilj svojega življenja in se dostikrat čez me-ro udajajo skrbi za časnost. Če imate priložnost, umaknite se za nekaj dni svetu in v samoti govorite z Bogom in svojo dušo.

Ob potu naprej je zaznamovan še en lep jubilej. Father Hugo, moj prednik pri Glasovih in njih ustanovitelj bo 5. decembra praznoval zlati jubilej svojega življenja. On je tisti, ki je bil najbližja priča prvih težav v Lemontu. O njih vam je sproti poročal v Ave Mariji. Zelo radi ste ga podpirali. Sedaj vidite, da ne zaman. Gorčično zrno se razrašča v vedno bolj obsežno in košato drevo. Z vami se gotovo veseli tudi Father Hugo, ko vidi, da njegov trud v začetku rodi tako lepe sadove. Prav rad je prišel pred dobrim letom nazaj in prevzel vodstvo naše šole. Veste, on je mojster v tej reči. Težko mu je najti para. Mi smo mu iz srca hvaležni, ker tako vestno vodi našo šolo ter mu želimo, da bi se s svojimi učenci in soletorji kmalu mogel preseliti na hrib v nov samostan. Bog živi Fathra Hugona še mnogo mnogo let! (Drugo leto ob srebrnem mašniškem jubileju se bomo Fathra Hugona spomnili z daljšim memento, kakor je letošnji.)

Ob potu naprej pa vidim tudi prevesele božične praznike. Vsem naročnikom, dobrotnikom in bravcem želim, da bi jih obhajali v veselju in sreči in da bi se ob ubožnem betlehenskem Detetu navzeli pravega duha krščanske prprostosti in skromnosti.

Naši mladini

MERRY CHRISTMAS

by Fr. Leonard

The most blissful and enchanting season of the year is Christmas-tide. It seems as though the entire universe together with its vital elements bear the joyful taste of his Yuletide gayness. Our every surroundings seem to imbue us with a cheeriness which is so peculiar to this major-class festive day. It is small wonder then that each passing face, at this felicitous time, is impressed boldly with a gladsome smile and the whole world joins in unison their voices to the season's harmony of "Merry Christmas!"

Merry Christmas! What felicitous sensations permeate us when this forceful greeting, charmed with its strange potency of cheeriness, is sincerely addressed us. We heartily respond with a "same to you," colored with a "thank you." Merry Christmas! The words bear in their tone that certain magnetic tendency whose growing influence breaks down all restraints and whose captivating cadence sways every heart to inspire itself to the magnificent and profound feelings which they manifest.

All about there is a general hub-bub of preparation for the celebration of this feast. Walk where you will, the busy thoroughfares of the avenues or densely populated shopping districts or the quiet side-street with its small neighborhood stores—alike you will notice the gaiety of preparation of the oncoming holiday. Their windows are all resplendent with bright colors which heighten the multitude of Christmas articles of manifold assortments and at the same time inspire the gay sentiments which this season harbors within the being of each passer-by.

Then, too, consider the joy felt in selecting the most beneficial present for this or that friend. Also the pleasure derived upon anticipating its presentation and surprise of the happy re-

ipient. True, all this considered, marks well the spirit and enthusiasm which flourishes during this mirthful and gleeful season of "Merry Christmas."

Look at the Yule-tide home-scenes! The Christmas tree with its bejeweling and glistening tinsel and fowl; the myriad of glittering lights and trimmings; here and there a paper Santa Claus and other seasonal caricatures—all tend to brighten the fire-side cheerfulness. And what fun on Christmas morn to see the little ones hurrying to the tree to find what dear old Santa brought for them—one can simply not resist the surging smile and genuine joy break—upon you while watching the tots, with beaming faces opening their gifts. Does not such a scene instill you with the gay holiday spirit so clearly manifested at this season? Can you help rousing yourself from the lethargy of gloom which envelopes you and throwing off the mask of old man Scrooge and divesting yourself with the bright cloak of Merry Christmas?

But gazing upon all these light scenes of happiness we feel that our joy would not be complete unless we ourselves gave vent to our appreciation and god will to all our readers at this season. So, the AVE MARIA extends its cordial greetings and best wishes to all. And may you all receive from the Christ Child in full measure Christmas joy and peace—that joy and peace which the angelic choirs chorused in that holy night! And with a final greeting:

"May you find the Path to Happiness,
On Christmas Day—and then
Walk in its ways of gladness
Till Christmas comes again."
MERRY CHRISTMAS!

CHARITY

by Leonard

The dark and gloomy clouds of the long lowering Depression still hang above this country though a break in their inky massness seemed certain. Yes, the melancholy shadows ever seem to wax stronger and stronger as time goes on and the germ of this sickening gloom is still in its prime-active stage with no signs presaging a let-up in its somewhat lengthened and hectic life. A cessation of this disgruntling epidemic of unemployment would be the appearance of bright hope shining in all its splendor and putting to rout the despondency and pessimism of the last year. But where to procure and how to attain the germicide in the very near future is the question of vital importance to which an answer must be found.

The cruel need and dire want which stares at us at every turn bares full testimony of the moment of quick and generous relief. With the approach of hoary winter with its northern blasts and snows the dark clouds overshadowing us are heightened to a pitchy blackness and only call the more loudly and piteously for aid.

Consider for a moment the plight of a large family whose livelihood depends solely upon the father who has been in the clutches of the far-reaching grasp of unfeeling un-employment for over half a year or perhaps the entire year. His meagre savings which had been sparingly used for only necessary victuals and clothing, have now shrunk to a mere nothing. And now he and his family of little ones are left penniless, foodless, and clothesless, save for the thread-bare apparel which they wear upon their backs. But consider further. Think, or better, picture to yourself a small, close room into which are huddled a father and mother with their young ones. The elements outside in their own peculiar manner bid every one to seek the warm shelter of a fireside. An here we have a small room,

dark and cold. No bright fire to send forth its cheery glow and warmth, whose presence could at least mitigate the pangs of hunger plucking within them; would soften the distracted and despairing gaze of the father or mellow the anguish-twitched frown of the mother—but no—even this they are denied. And such pitiable scenes are not at all few!

This depressive gloom has hit every state of workmen, from the white-collar man to the common laborer. They have been cut from their sole means of livelihood and are left to make the best of their lives on what they had saved and after this had been consumed, thrown into a raging sea of worry and despair. And so it is that these, our fellow-citizens and brothers, in religion, are forced to maintain themselves by seeking charity from those who have been more fortunate.

Yes, this crying need with forceful expression of open, appealing hands meets our gaze on every side. And we must not, nay, we dare not be mediocre or indifferent to its suppliant voice. We must step forward with generous and charitable hands. It is a duty which we owe to our fellow-man, a duty which arises through social relation and human ties, one which the Creator has placed into this universe, and bears the solemn name of, CHARITY!

Therefore, heed this sorrowing call and give your aid to the poor unfortunates. Support with your generous donation, material or otherwise, the many and vast organizations now doing their mightiest to relieve the stricken people prior to letting them risk the exposure to the deadly cold now fast approaching. And with your every "giving" you may be sure that it shall be recorded in the eternal records for Christ has said: "What you do to the least of my brethren you have done to me."

EVERYONE'S FRIEND

A story for the children

By La Sallita

Mary Katrich, who was more commonly known as 'Meecie' by her neighborhood chums, was sitting on the back stoop of their squalid little cottage on the outskirts of a large Wisconsin town. By 'their' cottage we mean Meecie and her widowed mother who had been left penniless at an early age, dependant upon her youth and good health to bring up Meecie, her one and only child, the proper Christian way.

To get to the beginning of this narrative we have Meecie sitting on the stoop pondering, thinking deeply. Around the bend in the road came little 'Janez' Kovach, the son of some neighborly farmers.

"Heigh! Ho! Meecie," he greeted, "what are you thinking about? You look as if you had just lost your last friend. But there is me yet—I'm still your friend."

"Oh! Janez! Be yourself!" answered Meecie. "I haven't lost any friends—I still have them all. But what is bothering me is that Thanksgiving is just a couple of days away and there is no sign of even a chicken for our Thanksgiving feast. Mother has been working hard all year long and when you stop to think the matter over she deserves something special for Thanksgiving Day."

"When you came around the corner I was thinking of a way in which I could manage to see to it that mother had chicken for Thanksgiving dinner. She just mentioned last night that we couldn't expect to have anything extra this year. All the spare money she had saved is to go to St. Anselm's for the coal fund. You know how Father Andrew preached last Sunday about the heating of the church for the coming year. Whenever its helping the church Mother never refuses." Again Meecie sank into deep thought.

"Oh! don't take it so hard, Meecie," said Janez, in a soothing way. "The good Lord will send his blessing to you and your mother, Meecie, for he may not want you to have that chicken."

"Well, I don't want the chicken, but it was for Mother's sake," said Meecie with tears in her eyes.

"Well," explained Janez, who was one of St. Anselm's altar boys, "Father Andrew told us boys once that if the Lord did not think you should have a certain thing that you wanted real bad, you would not get it, while on the other hand he would send you some other blessing that was more valuable to your soul."

"I am going to go to church right now and pray so that we shall have a chicken for Thursday. Thank you, Janez, for telling me what Father said. If we don't have one Thursday, I will know that the Lord did not want us to have one." With this Meecie left for the church which was fully a mile away.

When she arrived at the church she was very tired. This did not stop her but, in fact, it made her pray all the harder and the more fervently—extra prayers for a safe return home.

It was rather late in the afternoon when Meecie had made her decision. The long walk, the time spent in prayer, and then again the homeward journey made the time fly and darkness was already descending.

She had gone about half way when she was picked up by Janez's father who was driving in from the village. Meecie was thankful for the lift and she showed her appreciation.

"Well, well, Meecie," greeted Mr. Kovach. "And where have you been so late?"

"To church," answered Meecie.

"Church," questioned Mr. Kovach? "And what were you doing in church, Meecie? There weren't any services were there?"

"No," said Meecie, "there weren't any services, but I went to say some special prayers."

"Now, what do you suppose a little girl like you would have to pray for—specially pray for?" And Mr. Kovach laughed heartily.

"Well, Mr. Kovach, I might as well tell all about it—you were kind enough to give me a ride home."

"Go ahead, Meecie."

"Well, you see Mr. Kovach," began Meecie, "I thought that mother worked so hard all year long that she ought to have something special for Thanksgiving day. I knew that mother had been saving a little money and I thought that this year we could at least have a chicken for the special feast. But Mother, she always was so good, told me that her savings were to go towards the coal fund at St. Anselm's, and as chickens are expensive we would have to be satisfied with an ordinary meal. My visit to the church now was to say a few prayers to ask the Lord to help us out."

Mr. Kovach never said a word as he drew his reins in front of the Katrich cottage. He lifted Meecie from the wagon and gave her a gentle pat on the head, saying:

"Good night, Meecie, and I hope that your prayers shall be answered."

"Good night, Mr. Kovach, and thank you very much for the ride."

Leaving the Katrich cottage behind him Mr. Kovach drove straight home. An idea had become imbedded into his mind while little Meecie had been telling him of her visit to the church. They had plenty of nice chickens at their place and one the less would not be a loss to them. When he arrived home he took the matter up with his wife—their conclusion being that they would kill and dress one of their prize chickens and set in on the doorstep of the Katrich home. So that it would appear as if it was meant for them they decided to address it to the Katrich's, 'From a Friend'.

* * *

In the meantime Meecie had entered the cottage where she was met by a stern mother. Mrs. Katrich was a fond and loving mother but was always stern with her daughter because she did not want to spoil the girl.

"Where have you been, Meecie," she reprimanded.

Now Meecie did not want her mother to know that she had prayed for a chicken and if she told her mother she had been to church she would probably think that the St. Agnes Sodality for little girls had a meeting or something else. So she decided to say the least.

"Didn't you hear me, Meecie," she said again. "Where were you so long?"

"Just to church, mother." With this she went into another room to avoid any possible questioning on the subject.

Mrs. Katrich was satisfied when her daughter had said she had been to church, for she knew that no harm could befall her little girl there.

That night Meecie said an extra prayer to be added to the numerous ones she had said that afternoon. Then she fell into a peaceful sleep, and dreamt that she was chasing chickens around the yard—hundreds of them.

Being tired after the long walk on the previous day she slept rather late and was awakened by a gentle shaking. She opened her eyes to find her mother bending over her trying to wake her up.

"Wake up, Meecie," she urged, "and see what someone left for us. I'll bet you can't guess."

Meecie was up in a flash.

"Where mother," she cried, "Where is it?"

"Here Meecie," And she led Meecie into the kitchen where on the table lay a nice big fat chicken with a tag on its leg saying, "to the Katrich's" from a "Friend".

"Oh! o oo oo!" cried Meecie with delight. "A chicken, and from a friend. You know mother who that friend is?"

"No, Meecie, do you?" questioned Mrs. Katrich.

"Yes, I do," said Meecie. "You know, Mama, yesterday afternoon I came home late. I had gone to church. I wanted to say a few prayers and ask the Lord to send us a chicken for Thanksgiving. This morning we have that chicken 'From a Friend'. I think that the Lord knew that we deserved it so He fixed it up so that that chicken was left on our doorstep."

The Lord is Everyone's Friend.

AUTHOR'S NOTE: This is my first attempt at writing narratives for the benefit of the school children. Being the first time I have found that they appeal to my literary tastes and if the school children who read the Ave Maria Magazine like them I would like to know. If they are received favorably I shall spend more time on them—If not I shall drop the plan. Won't our little readers give us a line or two on what kind they like the best? We desire to please everyone.

ANE AND I

by A. M.

Jane and I were buddies last year at camp. We swam together, tented together, were partners at tables, in fact everywhere that Jane would go, I was sure to be, and where ever I was, there unquestionably Jane could be found. We still have lots of fun together.

Jane was fourteen then and I was going on fourteen. She was dark and I was fair and freckled.

We met, let me assure you and you'll agree after you've read this, in a tight spot. This is how it happened.

I was very wild, unbecoming for a girl, nevertheless they tell it was true, so during my first year as Girl Scout my parents packed me off to Juniper Knoll for one month's stay.

It was fun to break rules, I thought, and on this first day at J. K. the devil tempted hard. So that instead of resting, as prescribed after dinner, I watched for my chance and dashed down the hill for the lakes, deciding to cool off by wadding near the beach. No one, I decided, had noticed my absence yet, but I should worry, I was having the best time. But unperceived by me, Jane was sent by all-seeing director to follow me. Jane was an experienced camper and a trusted Girl Scout. For a long time she watched, waiting for me to get near enough to the beach, so that she could reason and remonstrate with me, but the afternoon being sultry and the

breeze from the lake inviting, Jane soon dozed off, so she told me later.

I, in the meantime, found a clam or two, but was not satisfied until the perfectly good-looking frog was mine. He came close, I was poised to grab him, but just as I got down where I could almost touch him, Mr. frog hopped six feet farther out and I naturally after him, never once thinking of my clothes becoming wet (I had removed my shoes and socks at the beginning of my wadding) or that the water was shallow only the first ten feet from the beach, but not where friend frog desired to go.

When Mr. frog hopped, I leaped or plunged after him (I didn't know a single thing about swimming, remember), realizing too late that I was in danger of drowning.

My sharp piercing cry for help was fortunately heard by Jane alone, who now thoroughly awake, jumped in as I was struggling to gain my footing. I went down twice when Jane reached for me and not so gently grabbed my hair and made for the shore.

How anxiously she peered into my upturned face, glad when I opened my eyes, which was almost at once as I was not in the water too long. She now helped me into dry clothes. She managed to get to the director where permission was given her to be my tent-mate, brought her things into our tent where from that day forward Jane and I have been friends inseparable.

DREAMS

by Leonard

When vesper-tide doth ring abound,
And softly mellow chimes do sound,
My mind doth wander mother's land,
Far off where humble cottages stand.

Of tales of country lore I've heard,
Of mountain great and singing bird,
Of river grand and lowland fair,
And songs so sweet and patient care.

All rush with might upon my mind
As bells do slowly evening bind—
They spoke of fervent prayers exhaled,
When chimes the death of day had knelled.

When fields and stock had lain to rest—
How mother's lips each one had pressed,
Aft parents children's prayers did see—
Such home-like scenes they did for me.

I sit and gaze upon that scene,
Which mental power places on screen,
I live it o'er each day anew,
And hope to once behold that view.

LaPOINTE TODAY

In Chequamegon Bay, Lake Superior, lies the picturesque Madelyn Island directly east of Bayfield, Wisconsin. Long before the coming of the first white man, the Indians settled on this strategically located island that offered them a reasonably safe haven and from where they could advantageously watch for their enemies. Their cluster of wigwams was the beginning of LaPointe. The settlement grew, and in later years

ly goods, but rich in apostolic energy and zeal, he courageously began his missionary labors.

With the aid of the willing but unskilled natives, he succeeded in building a church in a week's time. Although made of the crude materials at hand and roughly shaped with the few tools available, its purpose was symbolized by a fairly high steeple in which was mounted a bell, its echoing peals sounding

—
Ludwig
Skala
of Chicago, Ill.
—

—
Noted
Slovene
Baritone
—

became an important trading post frequently visited by white traders.

In the summer of 1835, a Catholic missionary came to this Indian village, the first since the days of Marquette and Alouez, some one hundred and fifty years before. Here he found himself friendless, with few, if any, followers, without church or abode and with only three dollars in his pockets. Poor in earth-

like a voice from above to the savage natives.

Turning the pages of history, eight years later, we find here a large church richly ornamented with paintings and furnished with a nice altar, pews and pulpit. It was twice rebuilt during these years to make room for the ever increasing converts, the last time in a more convenient location. The mission had become a well organized parish, having a sexton, trustees and

a choir under a paid director as in the parishes of our day. Considering the time and location, this outpost of Christianity where civilization had just dawned, the church was a fitting monument to the zeal and industry of the poor and humble, but indefatigable missionary, Father Baraga.

On our vacation trip last Summer, we detoured near Ashland, Wisconsin, and headed our ferrous steed north to the country that played such an important role in early Catholic history. We drove along a fair, but winding gravel highway that lead through deep dense forests with thick undergrowth, publicly maintained in its primitive state as a wild animal refuge. It brought to our mind the difficulties of travel before the days of roads, when the traveller was often forced to crawl through the undergrowth on hands and knees.

For a time we drove along the shore of the lake from where we could see in the misty distance, Madelyn Island, a high long hill that stuck out of the water like a monstrous whaleback. A little later the clustered buildings of the historic Village of LaPointe became discernable. We descended from the sloping heights around the lake and came to Bayfield, where we boarded one of the ferries that ply between this city and LaPointe.

We expected to find LaPointe a typical farming community and we were, therefore, surprised on learning that it is now a popular summer resort. Large, palatial steam yachts idled in the harbor; speedy and handsome looking motor boats darted back and forth. As we drew nearer, we saw that a large part of the shore was a well kept lawn that spread out like a velvety green carpet before a group of beautiful summer villas.

We were first directed to the "Old Mission" which proved to be a Presbyterian Mission, its first missionary anteceding Father Baraga by a few years. Near the summit of the isle and close to the indispensable, but as a rule, unsightly adjunct of the small American community, the water tank or reservoir, stands a neat and well built frame church that is unmistakably of modern construction. Instead of huts and wigwams, it is now surrounded by modern homes and roads.

There is little other evidence left of Old LaPointe besides the two old cemeteries. One adjoins the church and was undoubtedly used by the whites. The thin but tall and broad weather beaten tombstones faintly record graves dug in Father Baraga's time. The other is an Indian cemetery on the opposite side of the village. As was their custom, many of the graves are separately enclosed by a fence and some are covered with a dog-house like structure. There was abundant proof that the Indians paid much attention to the graves of their departed.

We returned to Bayfield and there visited the parish church. It is reached by a steep road for it sits high atop a ridge. We learned here that Father Baraga was the founder of this parish

which now numbers about one hundred and sixty families. About half of the parishioners are Indians, many having retained their Faith from generation to generation all these years. In the neighboring parish, three miles to the north, Red Cliff, all but three of the families are Indian.

For further information regarding the church at LaPointe, we were directed to visit the Venerable Brother Sebastian Meyer, O. F. M., at Ashland, Wisconsin, who had built the present church. We found him a truly venerable old man, who during his thirty years in the order, plied his trade as a carpenter and built many a mission church.

He recalled that during the anti-Catholic agitation of the A. P. A.'s, in May 1901, Father Baraga's church was burned to the ground by a fire of incendiary origin. Nothing was saved.

On October 6th, of the same year, Brother Sebastian began to build another church, about twenty feet shorter than the one burned down. The church now standing is, therefore, much smaller than the one built by Father Baraga. In his time it was a parish church, but now it is only a mission and cared for by the Franciscan Fathers at Bayfield.

Brother Sebastian was assisted by some of the Indians with the work. The high winds that often sweep over the top of the isle, made their work hazardous, as it threatened to blow them off their scaffolds and off the roof. It is to be noted that Father Baraga fell off a scaffold when rebuilding his church for the first time. The church was then located somewhere near the old Indian cemetery.

The new church was ready to be blessed on Thanksgiving Day and the priest from Bayfield was to cross the channel ceremoniously for the purpose. At the sight of the boat, brother Sebastian rang the church bell as was previously arranged, but in vain, for the high wind dashed the waves against the boat and snapped the mooring rope. They did not dare to dock for fear of demolishing the poorly built pier. However, the LaPointers held their festivities that day even though the dedication ceremonies were postponed until sometime later.

Our brief visit to LaPointe seemed like a pilgrimage to the land that lives in the past. To be sure, the wigwams are gone, the deerskin clothed Indian has adopted the attire of his white brother; and yet the hustle and bustle of the modern community was conspicuously absent. It struck us as a serene, peaceful and restful country. Judging from the healthy growth of these Christian communities, it is evident that Father Baraga's labors played an important part in the development of this country. As brief as our visit was, it has strengthened our belief that as long as history is written about the country bordering on Lake Superior Father Baraga's name will not be forgotten.

BARAGA BRIEFS

Joseph Gregorich

The current issue of the Mid-American, a Catholic historical magazine, includes the following interesting item:

"The year 1931 marks the centennial of the beginning of Bishop Frederick Baraga's remarkable missionary labors among the Indians of Michigan. On May 28th, 1831, he arrived among the Ottawa of Arbre Croche, Michigan, having been assigned to that post by Bishop Fenwick of Cincinnati, to whose jurisdiction he had attached himself. Born in Lower Carniola, June 29th, 1797, Baraga, after earnest studies, first in law and then in theology, followed by the reception of the priesthood, was led to devote himself to missionary labor in the United States by the founding in 1829 of the Leopoldine Society of Vienna for the support of the German missions in North America. His labors in

the missionary field were incessant, revealing a degree of apostolic energy and zeal that embraced not only the Red-men but the white as well and led to his appointment as first incumbent of the see of Marquette. Bishop Baraga's outstanding career as a missionary priest and bishop is the subject of an interesting volume by Rev. Chrysostom, OFM."

This is a well paid tribute to the memory of our saintly bishop by an authority above question. It is to be noted, however, that while his place of birth is given, his nationality is not mentioned. The impression is made that he was German. His nationality has always been a stumbling block for most historians.

The book referred to is out of print, but may be found in many public and school libraries.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovene

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

St. Francis and the Olive tree.

And behold, a miracle! Eyelets immediately sprang forth in the branches. From the dead limbs, tuff buds were forming and bursting out with a rapidity which seemed as if they could no longer check within themselves the abundant sap of overflowing life. They opened and grew, like slowly opening tender cloaks of numberless butter flies, before flying out in the next moment, into the aromatic Spring air.

"May the good God bless thee, dear sister olive tree, and you, good mother Agnese," Francis exclaimed as in child-like joy he gazed upon the blooming tree.

Yet more than the tree, in great astonishment and in holy fear, trembled mother Agnese. She fell upon her knees at the feet of the saint, kissing the hem of his coarse habit, and weeping:

"O thou chosen one of God! Blessed the body that bore thee and gave thee birth. Blessed are my eyes, that gaze upon thee, thou good and holy one!"

"Speak not so, O sister!" the saint begged, confused at the old woman's praise. "Speak thus: 'Praise be to Thee, O great and good Lord God, Thou Who never forsakes Thine own, Thou Who ever watches over them!' Will you speak thus, good mother Agnese?"

"Gladly, Francis, gladly. Praise be to Thee, O good Lord God, Thou Who through Thy servant Francis performs such miracles and shows us such goodness. Praise and thanks to Thee . . ."

But Assisi's poor one was already upon the street joyously continuing upon his way. His soul sang as a silver string. He could not sufficiently wonder at the goodness of God or praise it enough. Francis was convinced that it was God alone who performed the miracle for the poor mother Agnese and not he—for was he not the least amongst all of God's servants . . .

The white Umbrian road seemed to sing happily under his footsteps . . .

Yet of all those present, it was the heart of Francis that was most shaken and horror-stricken by the narration. For his soul, pure as Serraph's thoughts, with stinging pain was pierced by every tale of sin. This pain and horror became doubly great in its intensity, when he felt and realized that the sin of a soul could be so great that it would forbid the soul evermore to lift up its eyes to the heavens with hope and faith and in fervent penitential love which eradicates all sins, to throw itself in the dust before God, but would fling it headlong into the terrible depths of the lake of hell's fires.

This feeling and realization came to Francis concerning the soul of the pitiful shepherd Barbano.

After brother Giovanni had ended his story, Francis remained silent and sad for a long time. Abruptly, in a still, tired voice he begged: "O brothers, do not cease praying for all who suffer!"

And hurriedly he arose and with bent head walked away, to the church of Mary, Lady of the Angels.

Francis spent that night in church in prayer, called from the depths of his frightened soul to the Lord for mercy, fought till the pale dawn, with God's justice for the soul of poor Barbano.

In the morning, after holy Mass, he set out for the mountain in search of Barbano.

He did not wear sandals. Barefoot he went out for a lost soul as the Lord went barefoot to Mount Calvary. The Lord's ascending the mountain was for the sins of the whole world, Francis ascended the mountain for the sin of Barbano. Let the sands prick, let the jagged fragments of stone pierce the soles and the heels, let the sharp edges of the stony chips

cut the feet—"only give me the soul of Barbano, O Lord, most good and most merciful!"

Thus he reached the summits, in fervent prayer but already full of hope and with silent radiance in his heart, and that ray of happiness which the Lord all merciful will prepare for him upon the mountain.

In truth, after a short search, he found Barbano. He was sitting beside that same fateful precipice, silently gazing into the depths.

And how strange! Either the worst of his anger was spent and his heart had somewhat melted and found peace or he felt as felt the majority of the poor and suffering in Umbria and Abruce towards Assisi's poor ones, a certain confidence: from his presence the shepherd neither fled nor drove Francis away in wild fury with curses, threats and stones.

But Barbano did not answer the friendly greeting of Francis: "May the Lord give you His peace, O brother mine, Barbano!"

He sat silent and mute, grimly staring into the abyss.

Francis sat beside him upon the rock.

For some time he sat without speaking, mute and thoughtful, looking into the deep chasm. Then he looked over the surrounding country: only rocks and stones, a few blades of grass in the cracks and crannies, single mountain flowers scattered between. From these rocks his eyes roamed towards the sky. And it seemed to Francis that here from this lonely, mute and hard silence, the heavens were yet more beautiful, softer, somewhat nearer the earth, nearer the heart, better and more grace-giving to the soul, living here directly under it, as near, yet so far from the world and its whirls and cares, its jealousies and lies, its sins and passions.

In strong and fervent prayer he once more commended himself and the poor shepherd to the all-merciful care of God. After which he felt refreshed and still more clearly sensed God's nearness, yet more vitally and sensitively felt in him the breath and power of the spirit of God.

And he opened his mouth and began to speak.

What did he say? That is recorded nowhere. For the pen, which would write these words, would needs have to be dipped in depthless and limitless sea of love of God, dipped completely to the very bottom. And no one can repeat and speak again those words except one who would have the love, which burned in the heart of Francis and which expressed itself in word which could move mountains and melt rocks.

Yet the fierce, wounded primitive soul of Barbano grew tempestuous and seemed to rear as rears the wild horse held in check by the powerful and trained hand of the tamer, because it comprehends not that it can have a master and commander. It rose up angrily and threateningly against God and Francis and against all the words of wondrous beauty, murmuring like a mountain waterfall over suffering man, words of the most tender love of God, of God's limitless mercy. He cast upon Francis a look of hatred and vengeance as he roared at him:

"Silence! Lest I thrust you in after Pepito into the abyss;"

"Thrust me in, O my brother Barbano, only believe in the good God!"

And Francis arose hurriedly, made the sign of the Cross and stepped to the very edge of the precipice.

With a swift, gratefully-carressing look he once more embraced the mountains about him, the plain deep below, as if bidding them a last yet thankful farewell; his eyes embraced the blue, still sky above him as if he were sending it most hearty greetings: "Greetings! I come to thee, thou, my loved, true home!"

For some time Barbano stared at Francis as in a daze. Anon he covered his eyes, bent his mighty strong muscular body almost double and sobbed aloud. And midst the great, gasping sobs he spoke, with broken voice, like a child, when in profound sorrow single words seem to tear themselves from the heart: "O Father Francis, what are you doing to me?"

Francis looked at him with merciful, sympathetic eyes, and a silent, radiant joy upon his face.

"Not I, O brother mine, Lord God, all good and merciful, into all eternity praised, kneads and transforms your heart. Do not fight, O Brother Barbano! See, like soft clay must our hearts be. The Lord God is the Molder; let Him knead, re-create and form as He wishes."

Barbano bent his head still lower and wept the more.

(To be Continued.)

MY FIRST NIGHT AT CAMP

A. M.

My first night at camp was also my first night away from home and mother although I was then past thirteen. I was a Tenderfoot Girl Scout, and, of course, not so brave.

Camp did not have electric lights; we used our flashlights. Somehow I found my tent, which to me looked like it might be anyone's, after inquiring many times, "Where is my tent. I am staying at the Ranch."

Our Unit—the Ranch—was on an open lay of land—a plain. Because we could have our choice in the way of entertainment on our first night, I decided on spending the evening with my favorite author in the book rest. My friends being otherwise inclined, one had gone to the country dancing, several to story telling nooks etc.

I found my tent, as I said before, with some difficulties but found my camp mate had not yet returned.

I prepared for bed, thoroughly homesick by now, dropping on my knees, I asked God to inspire my mother to call for her poor, lonesome, abused child in the morning. (And I meant it then). I did not wait for the bugle to sound "taps," but jumped into bed with much alacrity now perfectly frightened.

My head no more than touched my pillow when I was borne away, bed and all, into the farthest ends of the woods. Everything was dark!

"Where am I? Where is my flashlight?" I cried. "Oh, who are you and why do you carry me so?" But to my amazement I received no answer and what was more horrible, I was still going, going — splash! Now my bed was rocking, rocking, my feet were getting wet and I was falling.

"Oh! Help me, mother," I cried.

Quite suddenly — in fact that fast — there was a light somewhere, but I could see no one, not even myself, my position. Where was I?

"Oh, mother, mother, where are you?" again I stammered.

"Get up, you sleepy head, and see what's up," roared my tent mate.

Eh, what? Eh?!

Bewildered I opened my eye to find my head wedged tightly between the cot and my wash stand. Imagine my consternation in discovering my foot in the wash basin, which I had filled with water in the evening for my washing in the morning. Of course, I was wet.

In the excitement I had shoved two of the legs of my cot off the floor tent, the cot now dangerously hanging, making the side of our tent bulge comically. Furthermore, I clutched for dear life to my pillow with one hand and my flashlight turned on with the other.

Oh, what a night, and what an awakening.

PISMA

7 A, R. I., Mt. Assisi.

Svoje sorodnike prav lepo pozdravljam.

Genevieve iz La Salle.

Dragi striček!

Mene še ni bilo nikoli na corner. Danes pišem prvokrat iz Lemonta. Tu se učim za sestro. Vesela sem bila, ko so me obiskali plebanuš iz Bethlehem. Rekli so da moram biti vrla. Meni se tu jako dopade. Vas pozdravlja,

Helen Zsilavez iz Bethlehem.

7 A, R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček!

Ker je to moje prvo pismo za Ave Maria, upam da ga ne bode te vrgli v koš.

Končala sem šolo Matere Božje v Waukegan.

Dne 13. septembra sem prišla v Lemont na Asiški griček.

Hvala Bogu da sem se že privadla. Nimam časa misliti mnogo na moje drage, ker se imam veliko učiti.

Prav rada se učim "German, English, Religion, etc."

Tu imam že več prijateljic. Vas pozdravlja,

Jennie Cankar iz Waukegana.

Dragi striček!

Že drugokrat pridem na "Corner," sedaj vam naznanim da me po šoli huskamo koruzo. Med tem delom pojemo, govorimo, in se smejimo da je veselje.

Nimam več kaj pisati. Vas pozdravlja,

Elberta Gerčar iz Clevelanda.

7 A, R. I., Mt. Assisi.

Prečastiti gospod urednik!

Danes praznujemo god sv. Očeta Frančiška. Kapelica izgleda kakor o Božiču. Vse polno cvetic je na oltarju.

Naznanim Vam da je prišla moja mlajša sestra v konvent.

Rada jo imam, le škoda da se tako težko uči.

Vsak dan po šoli kožuhamo koruzo. Smo bolj počasne vrste.

Pozdravlja Vas in vse čitatelje Ave Maria.

Mary Kavaš iz Grička.

Dragi striček!

Bolj slabo gre z mojim pismom a upam da bo kmalo bolje. boljše.

Tri tedne sem že na Mt. Assisi, prav rada sem tukaj. Sedaj po šoli kožuhamo koruzo. To pa je res fletno delo.

Zadnji teden sem bila prav vesela ko me je obiskal moj bratranec iz La Salle.

SMILE AND LAUGH

Light Diet

"Do they give you anything to eat, Rastus?" a colored man in a hospital was asked.

"'Deed, yes!" he answered. "Three times a day dey gives me a little piece of glass to suck."

Vice Versa

A man in a hospital was quite ill, and the doctor ordered a diet of sherry and egg.

He was asked how he liked it, and said:

"I wouldn't mind it if only the sherry was as old as the egg, and the egg as new as the sherry."

No Constitution Left

It is related of Rufus Choate, who was one of the great lawyers of the early decades of the United States, when he was on his last sickbed, he was visited by one of his friends who said to him:

"Well, cheer up, Choate; I believe that your constitution will pull you through."

The Right Name

"Well, Mandy, how is your husband?" a colored woman was asked.

"Po'ly, thank you, po'ly," Mandy answered.

"What's the matter with him?"

"He's got exclamatory rheumatism."

"You don't mean 'exclaomotry,' Mandy; you mean 'inflammatory.' 'Exclamatory' means to cry out."

"Dat's jest it; dat's jest it! He's got exclamatory rheumatism—all he does is holler out."

A Cure For Insomnia

"Doctor," said a patient, "I am suffering from insomnia. Even the slightest sound near me keeps me awake."

The doctor asked a few questions, and found that the case was not quite as bad as the patient had described it. He did find, however, that the howling of a cat on the back fence was a serious annoyance. He wrote out a prescription.

"Here," he said, "you put that in a cupful of milk, and it will end your trouble."

"How do I take it," asked the patient.

"Oh, you don't take it; you give it to the cat."

Needed A Start

In the Great War a company of soldiers found themselves under a hot fire, and took refuge in a shell hole. The captain said:

"Boys, I'm afraid we're in a hot place. Fight like the devil until your last cartridges are gone, and then run. I'm a little lame, so I'll start now."

First Claim

During the War an officer was shocked to find that one of his soldiers was hiding in a shell hole. "Here," he said, "you come out of that!"

The fear of the enemy's bullets overcame the man's discipline. "Nothing doing," he said. "You may be my superior officer, but all the same I found this hole first."

How He Won The Medals

Charles M. Schwab, the famous steel manufacturer, told of a sergeant-major in France who during the War had his chest adorned by many medals.

"What did you do to earn all those medals," asked a friend.

The soldier answered:

"Well, you see, that one I got by mistake, and all the others I got because I had that one."

Wooden Soldiers

In the early days of the Great War a sergeant was assigned to drill a bunch of recruits, and found that he had a bunch of the most thick headed men in the whole army. He tried in vain to teach them something, and finally gave it up.

"You can rest now," he said, "while I tell you a story. When I was a little kid I had a box of wooden soldiers to play with. I had them down at the bank of the river one day, and a wind came and blew them all into the water. They floated away, and I began to cry for them. My mother said to me, 'Don't cry; some day those wooden soldiers will come back to you.' And believe me she was some prophet!"

Lots Of Room

In the War a corporal had an awkward squad to drill, and among the orders which he gave was "About face!" He watched the men's feet to see that the order was obeyed smartly, and lost his temper when one pair of shoes failed to turn.

"Hey, you!" he yelled at the owner of the shoes. "Why didn't you about face?"

"I did," answered the soldier.

"But you didn't turn your feet."

"I did turn 'em," said the unhappy soldier. "But the pair of shoes they've given me are so big that I turned inside 'em."

Who'd Do The Fighting?

The late General Nelson A. Miles, who fought in the Civil and Spanish Wars, was a handsome, dignified man, in many respects a soldier of the old school, and he believed that a proper uniform had a good deal to do with the fighting qualities of a soldier.

He was addressing a bunch of recruits, all togged out in nice, band-new uniforms, one day, and he said to them:

"That is the way I like to see soldiers, neatly dressed and smart looking. I expect you to do credit to your uniforms and your flag. I expect each of you to act like a major general."

"Say, General," asked one of the men, "who'll do the fighting, in that case?"

No Reward Wanted

There was a captain in our Army who made himself so thoroughly disliked by his company that when, one night, on his way back to camp, he fell into a pond and one of his own men saw him fall in, the private hesitated before going to the officer's rescue. However, his humane feelings got the better of his natural dislike of the captain, and he fished the officer out of the pond.

When the captain had recovered his breath a bit, he said:

"Jones, you have saved my life. How can I reward you?"

"Oh, that's all right, captain," said the private.

"But I'd like to do something to show my gratitude."

"Well, if you really want to do something for me, do me a favor and say nothing about it to the company. If the other men heard about it, they'd throw me into the pond!"

Ashamed To Look Around

There is a Chinese story about an artist who was commissioned by a wealthy man to paint his portrait. The artist was very poor, and the rich man took advantage of that fact to offer him a very small sum for doing the picture. The artist had to accept, but when the portrait was finished it showed only the back of the sitter's head.

"What kind of portrait do you call that?" asked the art patron.

"Well," the artist replied, "I thought that a man who offered me so little as you did for a portrait would be ashamed to show his face!"

Frank Grdina

Anton Grdina

Anton Grdina, ml.

Pogrebni zavod in trgovina s pohištvom

ROJAKI, POZOR! Vedno potrebuje v Vaši hiši nekaj za nakup. Morebiti pogrešate te ali one vrste **pohištvo, radio, gramofone, razne plošče, Linoleum preproge** in še marsikaj drugega, kar se potrebuje v hiši in družini.

Imamo dve veliki prodajalni, v katerima je na izbiro vsako zgoraj omenjeno blago, kakor tudi peči in pralni stroji.

Naše podjetje obstoji že nad 25 let in je zanesljivo v blagu in cenah ter je v marsikaterem oziru eno izmed najboljših.

Blago razvažamo tudi ven iz mesta in sicer do 125 milj daleč; če treba, Vam postrežemo še dalje. Kdor pride k nam kupit iz kake druge naselbine, mu povrnemo vozne stroške. Na ta način si vseeno prihrani denar, ker so pri nas cene na splošno zmernejše kakor drugje.

NAŠ POGREBNI ZAVOD!

Ta je narodu že dolga leta na razpolago in to v splošno zadovoljnost. Cene so pri nas zmerne in postrežba je kar najbolj točna. Kadarkoli in kjerkoli imate v družini smrt, se zanesljivo obrnite na nas. Vselej boste zadovoljni z našimi cenami in z našim oskrbovanjem. V tem oziru hranimo veliko število laskavih zahval.

INVALIDNA AMBULANCA.

Imamo novi najnovejši **AMBULANČNI avtomobil**, ki je izdelan nalašč in samo v ta namen. Na razpolago je vsako uro noč in dan. Poslužujte se domačega podjetja v Vašo lastno korist! Za vsako priliko in za vsako informacijo pokličite na naš glavni telefon: **Henderson 2088.**

A. GRDINA & SONS

1053 E. 62nd STREET — 6019 ST. CLAIR AVE.,

CLEVELAND, OHIO.

OBOJE POTREBUJEŠ:

SONCE IN TRINERJEVO VINO

Hamilton, Ohio., Dec. 28, 1926. — Neizrečeno sem bila slaba. Komaj 105. f. sem tehtala. Danes pa sem zdrava ko riba, tek se mi vrača in teža. Kdor me bo vprašal, kaj me je ozdravelo, vsakemu bom priznala:

Triner's Bitter Wine

v a m očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljšo zdravilo proti slabemu t e k u, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

STEKLENICA ZA POSKUŠNJO.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 So. Ashland Avenue,
CHICAGO, ILL.

PRAVI PRIJATELJ

v slabih časih je
hranilna vloga
v sigurni banki

Kaspar American
State Bank

1900 Blue Island Avenue,

Chicago, Ill.

GABRIEL BROS.

SLOVENSKA GROCERIJA IN MESNICA.

9734 Ave. "L" So. Chicago, Ill.

Phone: So. Chicago 3129

V zalogi imamo vedno sveže meso, domače klobase, "šunke" in sploh vse, kar rabite za kuhinjo.

Nadalje prodajamo tudi vsakovrstne rožnivece, molitvenike, srebrne in zlate prstane vsake velikosti.

Pri nas dobite najceneje angleške in slovenske molitvenike za prvo obhajance ali za birmance. Pridite in si oglejte našo zalogo!

Vsem rojakom se toplo priporočamo.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

Poštna hranilnica

KRALJEVINE

JUGOSLAVIJE

sprejema hranilne vloge

s 6% obresti

ZA VLOGE JAMČI DRŽAVA.

Denar se pošilja s pošno nakaznico ("money order"). Ravno tako se more po pošti poslati denar tudi svoji rodbini v stari kraj. Dolarji se zamenjajo po uradnem borznem tečaju brez kakoršnegakoli odbitka.

Zahtevajte brezplačna navodila.

POŠTNA HRANILNICA,

Beograd, Europa